

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIAL

JAKUB SLEZÁČEK
MLADÝ VÁLEČNÍK

ŘÍJEN 2013 / ZDARMA

TÉMA ROZHODČÍ A DELEGÁTI | **LEGENDA** FRANTIŠEK PLÁNICKÁ | **ZAJÍMAVOST** HVĚZDY V PŘEBORU

***Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my***

PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ

Váš dodavatel tepla pro Prahu
a partner Pražského fotbalového svazu

STR. **2–5**

ROZHOVOR

JAKUB SLEZÁČEK:
MLADÝ VÁLEČNÍK

STR. **12–13**

ZAJÍMAVOST

ŠENKERÍK A SPOL.
ANEB HVĚZDY V PŘEBORU

STR. **14–15**

LEGENDA

MALÝ VELKÝ GÓLMAN
FRANTIŠEK PLÁNIČKA

POD PALBOU

STR. **6**

ROZHODČÍ MILAN FLIMMEL

TÉMA

STR. **8–11**

ROZHODČÍ & DELEGÁTI

MLÁDEŽ

STR. **16**

TALENT LUKÁŠ DRATVA

PEL-MEL

STR. **18**

CO SE DĚJE V PRAZE

TRÉNINK

STR. **20–21**

ROZCVÍČKA A KOUČINK NEJMENŠÍCH

HISTORIE

STR. **22–23**

O SPARTÁNSKÝCH TITULECH

KLUB

STR. **24–25**

1999 PRAHA

PROFESE

STR. **26–27**

PAVEL ŠTĚPÁNEK Z DUBČE

FOTO MĚSÍCE

STR. **28**

WEB PFS

Vážení fotbaloví přátelé,

zatímco se snažíte naplnit stanovené cíle a podzimní program soutěží už je za polovinou, připravili jsme si v redakci Speciálu zajímavé téma. Předmětem našeho zájmu se stali rozhodčí a delegáti, tedy v prvním případě muži (a ve výjimkách i ženy), na které všichni tuze rádi nadáváme a pochvaly by se od nás nedočkali.

Jak ovšem funguje jejich nasazování, náhlé omluvenky a řada dalších věcí, to pravděpodobně tuší jen málokdo z vás. Ve spolupráci s Jiřím Ulrichem a Bohuslavem Slavíkem za rozhodčí a Patrikem Filípkem za delegáty pro vás máme materiál, který mnohdy doslova mravenčí práci popisuje a podrobně zkoumá.

Nedělám si iluze, že by se zejména pohled na muže s píst'alkou okamžitě změnil, nicméně tvrdím, že alespoň občas by si slova uznání zasloužili. Vždyť jak sami v pravidelných dotaznících potvrzují, pro peníze po trávníku neběhají...

Úspěšný zbytek podzimu a hledejte nás i na facebooku!

Lukáš Vrkoč
editor Speciálu

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL NA FACEBOOKU:

WWW.FACEBOOK.COM/PFSPECIAL

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK IV. – ŘÍJEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR:

Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jakub Masák (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš, Pavel Jiřík st. a Pavel Slavíček (foto), Soňa Charvátová (korektury),

Antonín Plachý | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5500 ks. ISSN 1805-2541

FOTO NA OBÁLCE: Ondřej Procházka

ROZHOVOR

NEMŮŽU HRÁT, TAK TRÉNUJU

**JE MU 24 LET A UŽ JE HLAVNÍM KOUČEM VE TŘETÍ
LIZE! JAKUB SLEZÁČEK BYL NADĚJNÝM FOTBALISTOU,
KVŮLI ZRANĚNÍ ALE ZAČAL TRÉNOVAT V HORNÍCH
MĚCHOLUPECH**

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ONDŘEJ PROCHÁZKA, ONDŘEJ HANUŠ

Může se jiný mužský tým v Praze pochlubit takto mladým koučem?

Často nemusí padnout jediné slovo a JAKUB SLEZÁČEK z okolí vycítí, že ho rentgenuje pohledem s myšlenkami: „Co ten tady dělá!?“ Důvod je jasný. Ve 24 letech je hlavním trenérem třetiligových Horních Měcholup a zároveň dělá asistenta u druholigového Žižkova. Byl nadějným fotbalistou, hrál i za mládežnickou reprezentaci, ale ze zdravotních důvodů musel fotbal omezit. „V tu chvíli přišla nabídka zapojit se do trenérského týmu v Horních Měcholupech, což bylo ideální řešení jak zůstat u fotbalu,“ vzpomíná.

■ **Trénujete na Žižkově, v Horních Měcholupech, k tomu sám hrajete fotbal a první Hanspaulskou ligu. Kdy jste naposledy zažil den bez fotbalu?** (směje se) To si nepamatuju. Možná na silvestra. V prosinci jsem byl na operaci s patou. Týden jsem ležel doma, pak začala příprava, takže jsem začal docházet na tréninky se sádrou a berlemi. To bylo na dlouhou dobu poslední volno od fotbalu.

■ **Takže jste fotbalový fanatik?**

Fotbalový blázen, to jsem. Někteří říkají, že žijí fotbalem 24 hodin denně, já tvrdím, že jen 18, protože těch šest hodin spím. Mám radši vše takhle našlapané než sedět doma a nudit se. Někdy je to náročné, ještě k tomu mám práci, ale dělám to, co mě baví. Nemám proč si stěžovat.

■ **Jak vypadá váš běžný den s fotbalem?**

Ráno jedu do práce, z ní na dopolední trénink Žižkova, pak zase do práce, najíst se a rovnou na trénink do Horních Měcholup. Den končí v devět hodin příjezdem domů, ráno zase znovu.

■ **Čím se živíte, že můžete být tak často na fotbale?**

Dělám merchandiseru pro různé agentury a firmy. Mám na starosti 16 hypermarketů a supermarketů. Starám

se o to, aby bylo zboží od různých výrobců na svém místě. Většinou jde o různé druhy nápojů od energy drinků po minerální vody. Mým úkolem je, aby to zboží na krámě nějak vypadalo, aby bylo správně vystavené a dobře se prodávalo. Tohle všechno kontrolovu. Mám stanovený harmonogram a plán práce, který musím plnit. Není ale dané, kdy a kde musím být. S fotbalem se to dá zvládat.

■ **Zmínil jste slovo nuda. Když vás poslouchám, tak ta vám nehrozí...**

Nuda rozhodně ne. Mám ještě svoje koníčky, na ty není bohužel čas.

■ **Jaké jsou to koníčky?**

Jsem vášnivý rybář. Když mám dvě tři hodinky, odskočím si na chvíli k vodě trochu se odreagovat, ale času je minimum, jak působím u dvou týmů.

■ **O rybářích se mluví jako o tichých bláznech. To mi na vás ale nesedí. Jste upovídaný, což o vás říkají i lidé z vašeho okolí.**

Tyhle pověry o rybářích nesedí obecně. Já se částečně řadím mezi

■ **Co už se vám podařilo chytit?**

Ryby kolem metru ze soukromých revírů. Třeba jesetera, ten měl 116 centimetrů. Ze svazových vod to byl metrový sumec. Všechny ryby ale použít, jsem sportovní rybář. Mám radost z úlovku, vyfotím si ho a pustím. Doma mi nadávají, babička s dědou se ptají, proč tu rybu nepřinesu, ale u mě s tímhle nepochodí. Musejí si zajít do kádě pro vánočního kapra.

■ **Jak často se na ryby při vašem fotbalovém vytížení dostanete?**

Když jsem chodil do školy, bylo to třeba sto docházek za rok. Teď jich mám deset nebo dvacet za rok, to je slabé. Ale i tak je to příjemné, člověk si uspokojí nějaké to lovecké ego, přijde na jiné myšlenky.

■ **Trénovat jste začal kvůli častým zraněním. Nechybí vám hraní?**

Kromě futbalu a Hanspaulky si chodím ještě kopnout do Chvatěrub na Mělnicku. Hraje tam i Jindra Trpišovský (hlavní trenér Žižkova – pozn. red). Poprvé v historii se postoupilo

vynechal dva zápasy. Když nemůžu jít za áčko, jdu za běčko, abych se trochu proběhl.

■ **Jak vás vůbec napadlo, že byste mohl trénovat v takhle mladém věku, což není na téhle úrovni příliš obvyklé?**

Začalo to už na střední škole, dělal jsem Fotbalovou akademii Dušana Uhrina a součástí studia byla trenérská B-licence. Tenkrát jsem si plánoval, že bych se chtěl trénování věnovat, až skončím s hraním. Nenapadlo mě, že to bude takhle brzo.

■ **Co vás trápilo, že jste nemohl hrát dál?**

V 18 letech jsem se začal smířovat s tím, že moje tělo není připravené na výkonnostní fotbal. Každé tři měsíce jsem měl vážnější zranění, od čtrnácti let to byl věčný koloběh. Půlku sezony jsem neabsolvoval zdravý, začal jsem tušit, že mě hraní nebude trvat dlouho. Ve dvaceti jsem se vrátil do Horních Měcholup, kde jsem s fotbalem začínal, ale měl jsem velké problémy s patou. Nemohl jsem vůbec do kopaček, v pantoflích jsem chodil i v zimě. V tu dobu jsem začal trochu pomáhat tehdejšímu trenérovi panu Dubovčimu, to byly Měcholupy ještě v divizi. Později mě oslovil ředitel Měcholup pan Jindra, jestli bych nechtěl dělat asistenta Jindrovi Trpišovskému, když přišel.

■ **Takže vám zranění ulehčilo rozhodování co dál?**

Bylo to štěstí v neštěstí. Nemohl jsem hrát fotbal, ale byl jsem dál součástí týmu. Jen jsem se z tréninkového vybavení navlékl do mikiny s píšťalkou v ruce. (usmívá se) Postupem času jsem začal víc přičichat k trénování. Byla to obrovská škola. Když Jindra Trpišovský nemohl na trénink, na kterém bylo třeba sedm lidí z áčka Žižkova, tak jsem měl ve 21 letech na hřišti 30 hráčů, z toho jich pár mělo ligové zkušenosti. To bylo nejtěžší období, ale hrozně moc mi to po-

„V 18 LETECH JSEM SE ZAČAL SMÍŘOVAT S TÍM, ŽE MOJE TĚLO NENÍ PŘIPRAVENÉ NA VÝKONNOSTNÍ FOTBAL.“

choleričtější lidí, chodím se na ryby především uklidnit. Tišší lidé na ryby moc nechodí, spíš tam potkávám ty, co jsou dost slyšet.

■ **Chodí na ryby i ostatní fotbalisté?** Zažil jsem jich dost, někde jsem četl, že i Pavel Horváth a další kluci z Plzně na ryby vyrazí. Je to dobrý způsob relaxu v hektickém fotbalovém světě.

■ **Máte v týmu nějakého parťáka?** V Měcholupech jsem měl dřív Jirku Musila, s tím jsme k vodě občas zavítali. Teď jsem vyrazil se Zdeňkem Houštěckým, který dělá na Žižkově asistenta. Jenže po dvou hodinách usnul, s tím jsem si na rybách moc neužil. (směje se)

do okresního přeboru, hraju v útoku a baví mě to.

■ **Dřív jste byl ale hlavně obránce, ne?**

Ano, byl. Hrál jsem i ve středu zálohy, ale v tom rozhodujícím věku jsem ve Spartě nastupoval jako krajní bek. Z téhle pozice jsem nakoukl i do národního týmu. Byli jsme ale nuceni hrát ofenzivně, mám to v sobě, v útoku se vybiju a vyběhám.

■ **To máme další aktivitu. Jak to kloubíte s těmi ostatními?**

Mám to usnadněné v tom, že Horní Měcholupy jsou farmou Žižkova a zápasy jsou naplánované tak, aby se nekryly. Byl jsem na všech utkáních obou celků. Ve Chvatěrubech jsem

„KDYŽ JSEM V HORNÍCH MĚCHOLUPECH HRÁL, BYL JSEM TADY JEDEN Z NEJMLADŠÍCH. A V TĚHLE ROLI JSEM PŘEŠEL NA LAVIČKU, TAK SI TO PŘEDSTAVTE.“

mohlo. Otrkal jsem se, naučil se jednat s hráči, vyzkoušel jsem si, že to můžu zvládnout. Když jsem v Měcholupech hrál, byl jsem tady jeden z nejmladších. A v téhle roli jsem přešel na lavičku, tak si to představte.

■ **Při prvních trénincích jste musel být dost nervózní, ne?**

Byl jsem nespokojen, když mi na trénink poprvé přišel třeba Petr Mikolanda... Já proti takovým hráčům nic nedokázal, bylo to složité. Někteří zkušenější mi na začátku odpovídali, nereagovali na některé pokyny, ale zpětně musím říct, že mi to obrovsky pomohlo.

■ **Čím jste si starší hráče získal na svou stranu?**

Pomohl mi Jindra Trpišovský. Všem jasně řekl, že jsem teď trenér a musejí mě respektovat. Kdyby tréninky pod mým vedením někdo bojkotoval, on by se to dozvěděl. Moc mi to v začátcích ulehčovalo, dával mi rady a pomáhal mi získat si kluky na svou stranu. Mladý trenér jako já to má těžké, ale to, že jsem začal brzo, se může časem pozitivně projevit.

■ **Má váš věk aktuálně nějaké výhody?**

Nad výhodami bych přemýšlel hodně dlouho. (usmívá se)

■ **A nevýhody jsou tedy jaké?**

Věkový odstup. Někteří hráči jsou o dost starší než já. Nemůže to mezi námi fungovat, jako by mi bylo čtyřicet let, to je jasné. V Horních Měcholupech je asi šest kluků, s kterými jsem ještě hrál. Snažím se s nimi hodně komunikovat, oni mi pomáhají, co se týče kabiny, jsou moje prodloužená ruka. Po minulém sezoně odešlo dost hráčů, vesměs těch starších. I když se snížila naše sportovní kvalita, můžu tady teď fungovat. Tým se omladil. Kdyby měl být trenér jedním z nejmladších členů týmu, asi by to bylo nereálné.

■ **Měl jste někdy vyloženě problém se staršími hráči, že vás odmítali respektovat?**

V počátku jsem samozřejmě slyšával různé přepovídky, nikdy to ale nepřekročilo povolené meze. Chvilky trvalo, než si na to někteří zvykli, ale že by vznikl někdy nějaký závažnější problém, to ne.

■ **Hráči vám tykají nebo vykají?**

Na Viktorce, kde jsem asistent, mi tykají. V Horních Měcholupech je to nastavené trochu jinak. S hráči, s kterými jsem si jako spoluhráč tykal, si samozřejmě tykám dál, to by jinak nešlo. Ostatní mi vykají, aby se stanovil určitý odstup a začalo se to trochu rozlišovat. Přece jen už je to třetí liga, mělo by to nějak fungovat. Ne aby na mě kluci halekali jako někde v hospodě.

■ **A co soupeři, jejich diváci a vůbec okolí ve fotbale? Setkáváte se s údivem, že takhle mladý děláte hlavního kouče?**

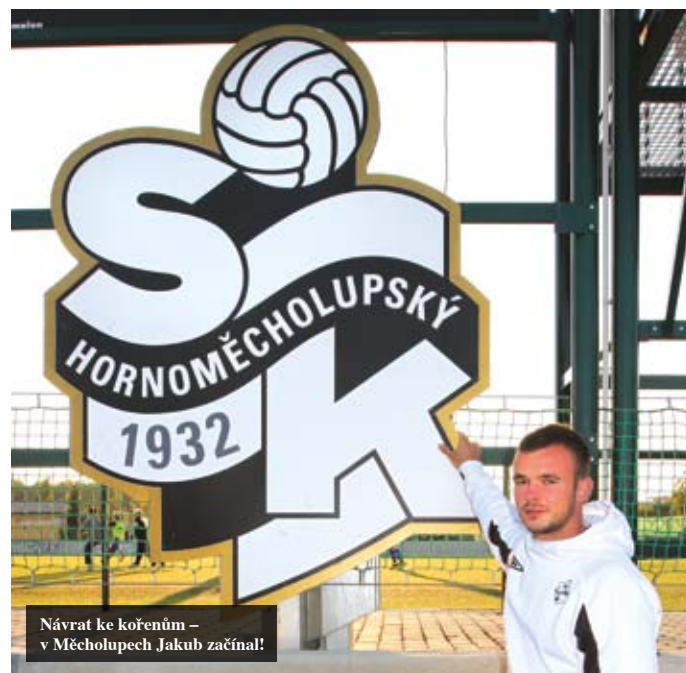
Je to poměrně pravidelné, ani nemusejí nic říkat, ale já vidím, že se očima ptají: „Co to je? Kdo to je? Co tady chce?“ To neřeším.

■ **Umíte jako trenér přitvrdit?**

Mám výhodu, že jsem byl jako hráč dost výbušný, teď se trochu krotím, ale nemám problém na někoho zakřičet.

■ **Tak mě napadá: spolu s kolegou Hušbauerem jste byli možná nejmladší trenérská dvojice v dějinách dospělého fotbalu, ne?**

(usmívá se) Je to možné. Honza je jen o rok starší než já. Naše situace byla lehčí v tom, že za béčko Žižkova hráli kluci, kteří vyšli z dorostu.

Návrat ke kořenům – v Měcholupech Jakub začínal!

JAKUB SLEZÁČEK

Narodil se 21. srpna 1989. S fotbalem začínal v Horních Měcholupech, v 10 letech odešel do Sparty, kde vydržel devět let. Její mládežnické týmy vedl jako kapitán, dostal se i do reprezentace, v A-dorostu šel za trenérem Vavruškou do Příbrami. Trápila ho ale častá zranění, kvůli nim ve 20 letech skončil s aktivním hraním v tehdy divizních Horních Měcholupech. Z pozice kapitána týmu se přesunul na post asistenta trenéra. Časem s Janem Hušbauerem vedl i Žižkov B v pražském přeboru. Ve 23 letech se z něj stal hlavní kouč Horních Měcholup. Trenér Trpišovský si ho díky spolupráci se Žižkovem vytáhl na pozici svého asistenta u druholigového týmu. Slezáček ještě sám hraje okresní přebor za Chvatěruby. Kolega Hušbauer ho lákal i do Hvězdnice, kde teď působí i Tomáš Řepka. „Byl jsem tam na jeden zápas. Nepokousl jsem, že mají slávicíkové dresy. Tomáš Řepka to zvládl, já ne,“ směje se Slezáček.

čet, když je to potřeba. I když se snažím trochu krotit. Říct hráčům negativní věci i ve vyšším tónu, toho se nebojím. Není to tak, že bychom se tady jen chválili a hladili, to ne.

■ **Trénujete čtvrtým rokem. Cítíte se na své mládí už jako zkušený trenér?**

To jste podal dobře. Na své mládí se cítím zkušený. Z obecného hlediska ale zkušený nejsem. Moc mi pomohla minulá sezona, kdy jsme s Honzou Hušbauerem vedli juniorku Žižkova v pražském přeboru. Tam jsem se otrkal, co se týče nějaké povinnosti rozhodovat se. Dost jsem se tenkrát v tomhle ohledu posunul, nebýt toho roku v přeboru, asi bych teď byl na horší komunikační úrovni.

■ **Ke konci dorostu bych se rád vrátil i u vás. Vyrostl jste na Spartě. Nebyla šance se fotbalem živit? Dělal jste přece kapitána od žáků až po A-dorost.**

V půlce A-dorostu jsem měl na Spartě určité neshody, nebudu jmenovat. Trenér Vavruška si mě tenkrát vzal do Příbrami. To jsem měl vidinu dostat se do ligy, třeba právě v Příbrami. Jenže jsem tam odehrál za rok dva zápasy. V prvním jsem si natrhl vazy v kotníku, když jsem se vrátil, hned jsem si zlomil zádní kůstku. Pak jsem šel do Horních Měcholup, kde jsem dělal první fotbalové krůčky. Mám k místnímu klubu díky tomu velice osobní vztah.

■ **A zase jste dělal kapitána divizního mužstvu, je to tak?**

Ano, byl jsem kapitán. Bylo mi 21 let a měl jsem pásku, tím začalo moje sžívání se s rolí, kdy se člověk musí rozhodovat o zásadních věcech. I to mi pomohlo.

■ **Zdá se, že jste rozený lídr. Kde jste byl, tam vám patřila kapitánská pásková.**

To nevím, já se do téhle role nikdy nezvolil. Vždycky to byli trenéři nebo kabina. Ve Spartě jsem byl kapitán od žákovského věku, byl jsem na tu roli zvyklý. Nechci to snižovat, ale dělat kapitána v mládežnickém a dospělém fotbale, to je úplně něco jiného. V mládeži jsou všichni stejně staří, kabina funguje úplně jinak než mezi muži.

■ **Kdybyste nebyl stále zraněný, tak byste dnes nejspíš hrál třetí ligu za Horní Měcholupy, je to tak?**

Mám dostatek sebereflexy, abych zpětně uznal, že na ligu jsem neměl. Byly tam nějaké limity, třetí liga by asi byla můj strop, maximálně, ale opravdu maximálně druhá liga. Určitě by to nebylo na celoživotní živit se fotbalem.

■ **Když jsme u vašeho hraní: slyšel jsem, že jste byl a stále jste válečník. Sedí to?**

Asi jo. Nerad prohrávám, mám to v sobě. Když jsem byl mladší, chtěl jsem to zlomit i za cenu karet. Nerad se vzdávám, za všech okolností jsem připravený bojovat. To mě asi charakterizuje, nevzdávám se. To platí i v mém trénování. Dostal jsem příležitost a rozhodně ji nehodlám zadarmo zahodit.

■ **K povaze válečníka mi u vás sedí i fotbalový vzor, jímž byl italský záložník Gattuso...**

Neměl takový talent, ale měl to založené na pracovitosti, poctivosti, běhání a vůli. Stejně jako já. Líbil se mi styl, jakým chtěl strhnout ostatní, a to, jak moc chtěl vyhrávat. Gattusa jsem měl jako hráče rád.

■ **I on teď trénuje. Kde se vidíte vy za pár let? Lákaloby vás být trenérem, třeba i vyšší?**

Beru to tak, že jsem na cestě, která bude dlouhá a trnitá. Chci studovat, vzdělávat se, zvyšovat si licence. V tomhle jsem ctivý, chci na sobě pracovat. Různá instruktážní DVD, v taktice je hodně věcí, na kterých se dá pracovat. Už jen tím, když se člověk dívá na fotbal, může tam najít hodně detailů, z kterých se může poučit a přiučit, ať je to česká liga nebo Liga mistrů. Snažím se hledat body, v nichž se potřebuju zdokonalit. Do budoucna by mě lákalo studium profílence, ale na to potřebuju mít víc znalostí a vědomostí. Teší mě, že jsem dostával nabídky do pozice asistenta, jakákoliv taková věc mi dává motivaci, že směr, kterým jsem se vydal, je správný. Uvidíme, na co to bude stačit. I kdybych měl trénovat někde I. A třídu, chtěl bych to dělat tak, aby to dávalo smysl. Lákaloby mě být trenérem, který se dostane na nejvyšší úroveň. Chtl jsem to tak jako hráč, platí to i teď, ale velmi dobře si uvědomuji, že je to hodně daleko. ▶

Tak rád by ČFL hrál, ale nemůže...

■ **Máte nějaké vzory, někoho, kdo měl třeba podobný osud?**

Je to třeba pan Vavruška, s kterým jsem spolupracoval na Spartě i v Příbrami. Jako trenér mi hodně dal. I on v 18 letech kvůli zdraví přestal hrát a začal trénovat. Nezapomenu na kouzelnou chvíli, kdy přijel na Žižkov s Příbramí. Viděl mě na tribuně, mávl na mě a chvíli jsme si povídali. Říkal, že slyšel, že trénuju, tak jsem mu líčil, že to zdravotně dál nešlo. Objal mě a řekl

mi, ať věřím tomu, co dělám, a jsem trpělivý. Bylo to pro mě důležité gesto a jeden z impulsů, abych pokračoval, i když to chvílemi bylo těžké. Dost to pro mě znamenalo.

■ **Jak často vás napadne, co by bylo, kdybyste nebyl stále zraněný?**

To je minulost, která nikoho nezajímá. Pak už to bylo ve fázi, že jsem odtrénoval a byl rád, když se mi nic nestalo. Člověk se víc trápil, než aby měl z fotbalu radost. Užíralo mě to. Nevím, co

by bylo, kdybych hrál dál. Beru jako fakt, že teď trénuju, dal jsem se na jiný směr.

■ **Který trenér vás svými myšlenkami nejvíce ovlivnil, koho uznáváte?**

Pro mě jsou v krátké trenérské kariéře zásadní dva lidé: prvním je Jiří Jindra, který mi dal před třemi lety tuhle příležitost, za kterou jsem nesmírně vděčný. A druhým je Jindra Trpišovský, který si mě právě díky němu vzal do své trenérské výchovy. První rok

jsme postoupili z divize do ČFL a následující sezonu se ve třetí lize i zachránili, což jsme brali jako velký úspěch. Spolupracuju s ním již třetím rokem a za tu dobu nebyl den, kdy bych se od něj něco nenaučil. Vděčím mu za strašně moc. Podle mě je to trenér s prvoligovými parametry. Pana Vavrušku jsem už zmiňoval.

■ **A ze světových trenérů vám imponuje čím styl?**

Že bych k někomu vzhlížel, to ne, takhle vyhraněné to nemám. Snažím se zapamatovat si názory od různých trenérů, pár myšlenek, které někde padnou. Sympatický je mi pan Vrba z Plzně, ale to asi nejsem sám. Je vidět, že má vlastní rukopis. Hodně mě baví hra Dortmundu, ten mě přímo fascinuje. Neříkám, že jsem odpůrce hry Barcelony, ale Dortmund řadím výš.

■ **Dokážete se vůbec na fotbal dívat čistě jen jako fanoušek, nebo už převládá trenérský pohled?**

Dívat se jakou fanoušek? To už nejde. Ani nechci, protože bych se vlastně okrádal o možnost najít si tam něco, co mě může obohatit. Sice je to na jiné úrovni, ale i v Lize mistrů najdete momenty, které se dají napasovat na vaše mužstvo. Vyrosl jsem na Spartě, na tu se dívám jako fanoušek, ale jen částečně, pořád si tam hledám něco trenérského. Abych fotbal vnímal jen jako divák, to tak možná někde na I. B třídě.

INZERCE

kasa.cz
jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně
internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE**
můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

POD PALBOU JSEM PRÝ BLÁZEN!

ROZHODČÍ MILAN FLIMMEL V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Rozhodčí Flimmel v akci

Start jako každý druhý. Vinou problémů s klouby přestal MILAN FLIMMEL fotbal aktivně hrát a začal pískat. Líbí se mu styl Howarda Webba, kterému je podle svých slov i podobný...

■ **Proč jste se dal na dráhu rozhodčího?**

K pískání mě přivedl kamarád Pavel Hrubeš. Bylo to asi v roce 2001, já tenkrát v zimě odpískal pár zápasů, ale moc mě to ne bavilo. Chtěl jsem radši hrát. Postupem času ale přišlo „opotrebení“ a opakující se zranění. Já měl konkrétně poškozené vazy v kotníku. A když mi doktor řekl, že mám artrózu jako důchodce, začal jsem vážně přemýšlet o konci kariery. Jako hráč jsem si vždycky říkal, že ten rozhodčí tomu vůbec nerozumí a že s tím musím něco udělat. (směje se) Takže jsem se opět přihlásil do školy rozhodčích a mám ten fotbal teď z druhé strany...

■ **Co říkají vaši blízcí na to, že jste člověkem, jemuž lidé občas sprostě nadávají?**

Úplně to nevnímají. Moji ženu fotbal vůbec nezajímá, rodiče jsou v důchodu a bydlí mimo Prahu. A táta, i když taky fotbal hrál, neviděl ani jeden můj zápas jako rozhodčího. Jen když se dozvěděl, že jsem začal pískat, tak mi řekl, že jsem blázen. Musím ale říct, že je našťastí plno soudných lidí, kteří chápou, že bez rozhodčích se hrát nedá a že v některých zápasech to opravdu sudí nemají jednoduché. Samozřejmě i rozhodčí jsou jen lidé a dělají chyby, ale každý by se měl nejprve podívat na sebe. U dospělých mi nějaké komentáře ani nevaří, fotbal je o emocích a většinou

po utkání, když hlavy vychladnou, to sami aktéři vidí také trochu jinak. Bohužel se mi poslední dobou zdá, že vyloženě nějaké sprosté urážky se vyskytují spíš u mládeže z řad rodičů-příznivců.

■ **Vzpomenete si na zápas, který se vám povedl od první do poslední minuty? Kolik jich bylo?**

Nejde se zavděčit všem, každý si najde v utkání okamžik, kdy se cítí ukřivděný. Je to o to horší, že jsme národ trenérů a rozhodčích. Největší uznání je asi pro každého rozhodčího, když po utkání přijdou hráči a funkcionáři poděkovat a třeba pronesou i slova chvály, že to třeba bylo dobře odřízené. To se mi párkrát stalo a potom si říkáte, že to pískání přece není tak špatné, dodá vám to sílu a pocit dobře odvedené práce. Ale abych mohl říci, že jsem byl sám se sebou úplně spokojený, to se mi ještě nestalo. A asi ani nestane.

■ **Stal se vám na hřišti někdy nějaký trapas?**

Musím zaklepat, ale nějaké zásadní trapasy se mi vyhýbají. Jen jednou, když jsem začínal pískat, jel jsem na utkání dorostu. Přijedu na hřiště, tam nikdo. Vůbec nevím, kam jsem se v tom obzazení díval, ale spletl jsem si datum. Takže jsem se projel a ještě jsem dostal pokutu. (směje se)

■ **Kterého kolegu berete jako vzor ideálního rozhodčího a proč?**

Nemám vyloženě nějaký vzor. Samozřejmě se rád podívám na Howarda Webba, který je v současnosti pro mě asi TOP a ke kterému mám i vizuálně nejblíží, alespoň co se týče účesu. (znovu se směje) Ale nemusíme chodit tak daleko, i v Praze jsou bývalí i současní mezinárodní rozhodčí a de-

Milan, nebo Howard?

MILAN FLIMMEL

■ Absolvent střední školy dopravní, mechanik-opravář se zaměřením na silniční motorová vozidla. ■ Správce autoparku: „V praxi to znamená, že se firmám staráme o vozový park, zajišťujeme nákup a prodej vozů, financování, servis, vyřizujeme pojistné události atd. V autoopravárenství pracuji od školy, jako zaměstnanec jsem prošel několika firmami, i velkými. V roce 2010 mě jeden zákazník přivedl do soukromého sektoru,“ říká ke své obživě. ■ Obdivovatel automobilů i motocyklů a vzorný táta roční dcery Denisky, který nemá v životě žádné tajemství.

legáti – legendy, které jsem měl čest osobně poznat a ke kterým lze vzhlídnout s úctou a obdivem.

■ **Kam byste fanoušky fotbalu v Praze pozval na nejlepší pivo?**

Každému příznivci fotbalu ať chutná tam, kde válí jeho „koně“. Jinak gurmání vědí – U Tygra, U Rudolfiny, U Jelínků...

■ **Kolik se dá pískáním/máváním měsíčně vydělat?**

Žádný deníček si nevedu a nikam si to nepíšu, ale myslím, že kdybych spočítal náklady, tak jsem letos možná v minusu. Proto bych neřikal vydělat. Na téhle úrovni rozhodně ne. Vydělávám v práci, ne na fotbale. Fotbal je pro mne zábava a relax! ■

U LESA

K RADNICI

KE HŘIŠTI

Stačí si vybrat
www.grandreality.cz

TÉMA

JAK FUNGUJÍ ROZHODČÍ (A DELEGÁTI)

EXKLUZIVNÍ POHLED DO PRÁCE MUŽŮ, KTERÝ ŘÍDÍ A HODNOTÍ UTKÁNÍ, I JEHO ZÁKULISÍ OD PŘEBORU PO NEJNIŽŠÍ SOUTĚŽE

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ, ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Rozhodčí úřaduje...
a delegát na něj dohlíží!

SLOŽITÝ PROCES, JEDNODUCHÝ PRINCIP

Jestli si myslíte, že muži, kteří se starají o nasazování rozhodčích do pražských soutěží, píchnou tužkou do seznamu a napíší jméno k některému zápasu, mýlíte se. **Předseda Komise rozhodčích JIŘÍ ULRICH** v rozhovoru vysvětluje, jak celý proces probíhá a jaká jsou úskalí (nejen) jeho práce.

■ Jaký je základní klíč nasazování rozhodčích?

Klíč je velmi jednoduchý. Je třeba delegovat pro každé jednotlivé utkání toho správného rozhodčího. Toho, který v utkání nejlépe obstojí. K tomu se ovšem dojde poměrně složitým procesem, a stejně nikdy nemáte jistotu, že to je ten pravý. To zjistíte až po utkání. Ve vyšších soutěžích se hodně dozvíte ze zpráv delegátů – jejich četba je mou oblíbenou „krásnou literaturou“ od neděle do úterý. V nižších soutěžích pak zjistíte spíš ty případy, kdy se to rozhodčímu nepovedlo. Tehdy se dozvíte sám ovšem spíš případné stížnosti.

■ Liší se nasazování například do přeboru a I. A tříd od nejnižších soutěží?

Ano, liší. Já osobně obsazuji utkání přeboru a I. A třídy a tam za ta léta naprostou většinu rozhodčích znám podrobně. Je jich (v těchto dvou třídách – pozn. red.) dohromady okolo 60 a již znám jejich hlavní přednosti, popř. ne-

dotatky. Také vím, kam je neposílat, například proto, že za dotyčný klub hrávali nebo tam působil jejich otec. Kolega Čadský to má s nižšími soutěžemi složitější i jednodušší zároveň. Složitější v tom, že obsazuje mnohonásobně víc utkání týdně, a jednodušší v tom, že ve většině utkání nemusí přemýšlet, jaký typ rozhodčího na utkání nasadit. Každopádně vzhledem k počtu zápasů je to v jeho případě dobrovolná řehole! Naši snahou je obsadit všechna utkání včetně přípravků. Ale na to potřebujete určitý počet rozhodčích. Vychováváme stále nové, z původních 120 jsme se dostali už k číslu okolo 200, ale dostat se výrazněji přes tento počet, to se zatím nedaří. Přirozený úbytek je totiž velký. Celá nekonečná řada rozhodčích, se kterými jsme se

piplali od rozhodcovských plenek, náhle končí, mizí neznámo kde. Na jednu stranu to chápou, na stranu druhou je to někdy pocit marnosti.

■ Jak taková nominace na víkend probíhá? Popište proces, který léta děláte...

To je „jednoduché“! (usmívá se) Vezmete si seznam utkání a vedle něj dáte seznam rozhodčích, kteří jsou k dispozici. A ta jména tam „našoupete“. Tak to je princip. Důležité pak je, jestli je každé jméno na tom správném místě. Aby tomu tak bylo, sedíte nad tím pár hodin, použijete všechny dostupné informace, které ke každému klubu a ke každému rozhodčímu máte. Recept? Čtyřicet let zkušeností s píšťalou, neposloucháte manželku, že svítíte přes půlnoc, a je to!

Jiří Ulrich býval
prvořádkovým rozhodčím...

■ Máte vždy vytipované tzv. speciální zápasy, na něž je nutné poslat ty nejlepší rozhodčí?

Samozřejmě že vnímám důležitost každého utkání, postavení a počet bodů v tabulce nebo o co se hraje. To jsou jedna z prvních kritérií a i podle toho vybírám rozhodčí. Žádný rozhodčí by se neměl opakovat na jednom klubu častěji.

■ Je mezi pražskými rozhodčími nějaká obdoba pana Královce, tedy muže, který je hodně kvalitní a má potenciál?

Talenty jistě máme. Ale o tom, kam až dojdou, rozhodují oni sami. Pílf, pracovitostí, ochotou podřídit svůj život píšťale. Pavel Královec je svým způsobem výjimečný. Mít všechny nebo alespoň absolutní většinu vlastností, které potřebuje špičkový rozhodčí, v tom je právě jeho výjimečnost. Takoví se rodí pouze tehdy, když se ty lidské chromozomy propletou a zauzlují jedinečným způsobem. Kdo ví, třeba mezi našimi rozhodčími právě takový je. Typy mám, ale neřeknu. Tím bych jim jen ublížil. (usmívá se)

■ Jak se dělí to, zda půjde dotyčný pískat nebo mávat?

V pražských soutěžích nejsou rozhodčí rozdělení na hlavní a asistenty. Všichni vykonávají obě funkce. Stejně je tomu i o stupeň výše – v divizi a ČFL. Te-

TY OMLUVENKY...

Nasadit rozhodčí a věřit, že vše proběhne podle plánu, tím práce mužů z komise nekončí. Každý týden přijde (samozřejmě těsně před víkendem) několik omluvenek a ty je třeba řešit! A BOHUSLAV SLAVÍK je tím, kdo narychlo zjednává nápravu.

„Mám na starosti řešit omluvy rozhodčích, ke kterým dojde od čtvrtého poledne, kdy dochází k poslední aktualizaci obsazení na stránkách PFS, až do konce příslušného víkendu. Do toho spadají omluvy z důvodu na straně rozhodčích, dále duplicity, které vyplynou ze změn termínů a hřišť ze strany oddílů,“ říká ke své činnosti Slavík. Dále doobšazuje neobsazená utkání v týdnu a v průběhu víkendu se snaží o pokrytí zápasů, kam se rozhodčí nedostaví a oddíly nebo kolegové rozhodčí to včas nahlásí.

Přesně takhle tráví pan Slavík čas o víkendech – s telefonem u ucha.

A pak je zde víkend. „Dalo by se říct, že sloužím i jako informační linka. Pokud sám nejsem na hrací ploše jako rozhodčí, chtějí po mně lidé telefonní čísla

na kolegy, dopravní informace, jak se kam dostanou, a ti, co pískají krátce, i to, kde leží hřiště, na kterém ještě nebyli. Obracují se na mě i v některých

pravidlových a sportovně-technických záležitostech, které se vyskytly při jednotlivých utkáních a se kterými si nevědí rady,“ přibližuje další penzum práce. Tím nejdůležitějším ale zůstává řešení náhlých případů, kterých se děje tak pět až deset za víkend, těsně před ním další desítka. „Máme takzvané noty, kde je zpracováno obsazení každého rozhodčího na příslušný víkend, z kterého poznám, kdy je eventuálně volný. Z toho si udělám výpis a mám tak seznam volných rozhodčích v členění sobota, neděle, dopoledne a odpoledne. Z toho pak vycházím ve snaze o doplnění obsazení. To se děje převážně telefonicky,“ vysvětluje Bohuslav Slavík. Z notiček ovšem nevyčte, zda je rozhodčí-náhradník natolik zkušený, aby zvládl například utkání přeboru. Na to je nutné mít know-how, a to muž, který se víceméně dobrovolně věnuje této téměř neviditelné činnosti, rozhodně má! ▶

...dnes píská spíše výjimečně a pražské sudí šéfuje.

ROZHODČÍ PŘEBORU (PODZIM 2013)

Cichra Matěj, Čermák Karel, David Petr, Dobrý Jan, Flimmel Milan, Gotthard Vojtěch, Havel Miroslav, Hlavnička Lukáš, Hrušeš Pavel, Hurých Jan, Krejčí Tomáš, Kučera Karel, Les Martin, Maiello Francesco, Moudrý Jaroslav, Musil Jiří, Nykl Daniel, Opočenský Vojtěch, Stěhule Borek, Stumpf Jaroslav, Suchý Martin, Špivák Filip, Tikal Jan, Tomáš Patrik, Trska Adam, Váša Luboš, Vlček Matěj, Zelený Jiří.

prve vstupem do II. ligy či dokonce do Gambrinus ligy přichází okamžik rozhodnutí. V pražských soutěžích se snažíme podělit rozhodčí do obou funkcí spravedlivě. Všichni dostávají stejnou šanci.

■ **Mohou také mít rozhodčí nějaké požadavky? Nebo musejí jít, kam je pošlete?**

Individuální požadavky jsou naprosto výjimečné. Chápu, že naši rozhodčí nejsou profesionálové, mají svá povolání, své rodiny, a funkci rozhodčího je třeba se vším skloubit. Ale na druhou stranu by asi nebylo dobře, aby rozhodčí byli obsazováni tam, kam chtějí. Naopak působení každého rozhodčího je třeba co nejvíce rozprostřít po mapě fotbalové Prahy.

■ **A mají naopak kluby jakési právo veta, tedy možnost někoho odmítnout? Stává se to často?**

Ano. Toto právo je včleněno do Rozpisu soutěží PFS. Každý klub může vždy v polovině soutěžního ročníku vetovat maximálně tři rozhodčí. Je to spíše výjimečné, ovšem existují týmy, které toto právo naopak využívají pravidelně.

■ **Jak řešíte případné stížnosti na rozhodčí?**

Četnost oficiálních stížností není velká. Každou řešíme pochopitelně individuálně. U přeborových utkání, kde jsou rozhodčí nejvyspělejší, jsou stížnosti

klubů naprosto výjimečné. Pokud se stížnost týká dění na hrací ploše, můžeme využít videa, které je v této soutěži povinné. To je neocenitelná pomůcka. U utkání přeboru a I. A třídy (a u vybraných utkání I. B třídy) máme k dispozici zprávu delegáta. Dalšími dokumenty pak jsou zápis rozhodčího a samotná stížnost klubu. Pak už je to na citu a zkušenosti členů Komise rozhodčích.

■ **Existuje také ochrana rozhodčích v případech, kdy by se někdo cítil poškozen a chtěl to řešit ručně?**

V zásadě existuje pouze taková ochrana, jakou mají všichni občané naší republiky. Další pak poskytují fotbalové normy, ovšem pouze zpětnou. To znamená, že případné prohřešky vůči rozhodčím řeší fotbalové orgány, a dá se říci, že přísně. Na okraj této otázky je však třeba říci, že být rozhodčím fotbalu v této republice je i otázkou osobní statečnosti.

■ **Můžete na závěr prozradit výši honorářů, které dostávají HR a AR?**

V rámci PFS má nejvyšší odměnu rozhodčí přeboru – konkrétně hlavní 700 a asistent 450 korun za zápas. V I. A třídě je to 500, v I. B třídě 400 korun pro hlavního. V soutěžích žáků jde o stokoruny. Z toho určitě nikdo nezbohatne, ale kolik životadárných rad si od rodičů malých žáků vyslechnete... To je k nezaplacení! (směje se) ▶

Patrik Filípek v hledišti jako delegát

KDYŽ JE NA HŘIŠTI SANITKA A PES

Možná je máte zafixované jako chlápky, kteří se kouknou na fotbal, ohodnotí ve své zprávě rozhodčí a mažou domů. Jenže podle slov PATRIKA FILÍPKA je práce delegáta mnohem složitější. Místopředseda Komise delegátů PFS a zároveň zkušený rozhodčí vzpomíná mimo jiné na to, jak zápas narušil nevychovaný pes nebo na příjezd sanitky přímo na hřiště.

Delegát je jakýmsi okem svazu. Kontroluje dodržování všech fotbalových norem a předpisů, sloužících k zajištění regulérnosti soutěží a pořádku v rámci samotného utkání. Samozřejmě má na starosti i hodnocení sudích. A co vlastně člověk potřebuje k tomu, aby se jedním z nich stal? „Musí být plnoletý, potřebuje znát fotbalové normy, tedy zvláště pravidla fotbalu, soutěžní řád, rozpis soutěží a další metodické pokyny a fotbalové normy,“ vypočítává Filípek. „Delegáti svazu se rekrutují převážně z řad bývalých rozhodčích, dále pak z řad funkcionářů klubů a z řad členů odborných komisí PFS,“ dodává.

TŘI FÁZE

Delegáti mají práci nejen při samotném zápase. „Naše úkoly lze rozdělit na tři etapy, a to před zápasem, v jeho průběhu a po něm. Před zápasem de-

legát dbá, aby byl včas vyplněn zápis o utkání, zajišťuje součinnost s hlavním pořadatelem, je přítomen poradě rozhodčích a podobně,“ popisuje Patrik Filípek.

„V průběhu utkání si pak dělá poznámky o skutečnostech, které nastávají, tedy třeba chování hráčů, funkcionářů a diváků, výkon pořadatelské služby vč. hlasatele, dění na lavičkách pro členy a funkcionáře družstev a ostatní povinnosti plynoucí z předpisů FAČR,“ sumíruje s tím, že třetí, pozápasová fáze pak znamená probrání zásadních věcí s pořadatelem, zkontrolování zápisu o utkání společně s rozhodčími a následně zhodnocení jejich výkonu. PFS disponuje šestatřiceti delegáty, přičemž jejich „mozkem“ je Komise delegátů. Jejím předsedou je Miroslav Tulinger, místopředsedou a zároveň člověkem, který delegáty nasazuje na jednotlivá utkání, je právě Patrik Filípek. „Dalším členem je ještě Josef Pouček, který se stará zvláště o administrativní věci a vyhodnocování zpráv delegátů. Komise delegátů se jmenuje vždy na jednu sezonu. Na konci června je rozpuštěna a v červenci znovu jmenována na další ročník,“ prozrazuje s tím, že vytřízení delegátů se různí. „Někteří jsou schopni provést i tři posudky za víkend, naopak jiný tento počet zvládnou za půl sezony.“

ZA PÁR KORUN

Nabízí se otázka, zda někdo dělá „delegáta delegátů“, tedy jestli někdo dohlíží na jejich práci. „To má na starosti Komise delegátů, která je občas přímo na utkáních jako jakýsi supervizor. Častěji však jde o kontrolu nepřímou, a to podle hodnotících zpráv, které delegát z daného zápasu napíše a které komise po každém odehraném kole studuje. V případě Pražské teplárenské přeboru

mužů využívá i záznamy z utkání, které mají domácí mužstva za povinnost pořizovat,“ vysvětluje Filípek.

Kdo by si myslel, že v této profesi se dá přijít na slušné peníze, mýlil by se. Svaz totiž odměňuje delegáty spíš symbolicky. „Vlastní výše paušálu je dána podle soutěže, tedy od dvou set do čtyř set korun. Delegát si ještě může účtovat cestovné ve výši sto korun. V zápasech 1. ligy, nemluvě o sou-

Vypadá jako agent, ale není to agent...

Zhlédnout, co se děje, pečlivě zapsat a pak podat zprávu, taková je práce kontrolorů rozhodčích i celkového dění na stadionech.

Tak čímpak se provinili dneska!?

těžích FIFA a UEFA, je to pochopitelně více," vzkazuje.

Důležitou složkou práce delegáta je prevence. Musí totiž působit na oddíly, komunikovat s funkcionáři, upozorňovat hlavního pořadatele na nedostatky a chtít zajistit jejich odstranění. „Pokud oddíly vytýkané věci neopraví nebo pokud není v silách tyto věci opravit, pak je delegát poznamenaná ve své zprávě. Ta musí svojí precizností vytvořit kvalitní podmínky pro to, aby všechny ostatní odborné komise, které budou ze zprávy čerpat, mohly z popsaných dat a informací správně rozhodnout a udělat si na věc názor,“ popisuje s tím, že v nižších pražských soutěžích se pochopitelně neřeší problémy typu světlíc a petard, ale spíš sklenice vhozená na hřiště.

ŠPANĚLSKO I MANCHESTER

Patrik Filípek má za sebou bezpočet zápasů – jako delegát i jako sudí. Vždyť coby asistent rozhodčího byl u devíti derby pražských „S“, u několika zápasů Ligy mistrů (např. Udine – Panathinaikos či Manchester City – Red Bull Salzburg) a nasál i atmosféru mezistátních mačů, když spolutrozořoval kvalifikační zápasy na MS Arménie – Španělsko a Moldavsko – Itálie. Celkově má jen v 1. lize odříženo asi 315 utkání.

Porovnat práci sudího a delegáta podle něj moc nejde. „Mě osobně víc baví bě-

hat po hřišti než psát o chybách rozhodčích a nedostatecích klubů. Ale v rámci konvence UEFA a vzhledem ke zkušenostem, které jsem jako rozhodčí nabral, jsem také předurčen pro to, abych dbal na vzdělání a rozvoj nových rozhodčích, proto zastávám i funkci delegáta.“

Při otázce na nejvyhrocenější utkání, které měl jako delegát na starosti, Patrik Filípek neváhá. „Byl to zápas v 1. A třídě Cholutice – Bílá Hora, který domácí prohráli jedna dva. Myslím, že to bylo v sezoně 2011–2012 a byl to zápas o čelní místa v tabulce. Domácí diváci, kterých se sešlo velké množství, vytvořili bouřlivou atmosféru, která však postupně s vývojem zápasu začala nepříjemně houstnout. Utkání mělo velký náboj, dva hráči byli vyloučeni, rozhodčí dvakrát nařídil pokutový kop, ale zápas přinesl i vážné zranění a k vidění byla i sanítka na hrací ploše,“ vybavuje si. „Hodnocení toho zápasu bylo velmi dlouhé a zpráva tehdy měla dvě přílohy, a to i díky některým chybným rozhodnutím sudích.“

Najdou se však i úsměvné momenty. „Jednou z nejkomičtějších událostí, kvůli které se musela nastavovat doba hry a tím pádem se objevila i ve zprávě delegáta, byla situace, kdy na hrací plochu v průběhu zápasu vběhl pes a začal se sápat po míči. Bylo to naštěstí neškodné štěně, které si chtělo jen hrát,“ usmívá se. Inu, i takové jsou zážitky delegáta...

INZERCE

INTER MILAN

vs.

AC MILAN

3990 Kč

- 21. - 23. 12. 2013
- autobusová doprava
- vstupenka na utkání
- služby delegáta
- soutěž
- cestovní pojištění
- infobalíček
- prohlídka vánočního města

CZECH SPORT
TRAVEL

WWW.CZECHSPORTTRAVEL.CZ
730 100 000

ZAJÍMAVOST

Z PRAHY DO SVĚTA A ZPÁTKY

ZDENĚK ŠENKEŘÍK SE Z PŘEBORU ODRAZIL DO LIGY MISTRŮ, TEĎ SE DO NĚJ VRÁTIL

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

S velkým fotbalem se Zdeněk Šenkeřík loučil v dresu Bohemians Praha.

Velké a nečekané jméno se na konci září objevilo na hřištích v Pražská teplárenská přeboru: dres Třeboradic s číslem 14 bude minimálně do konce podzimu patřit ZDENĚKOVÍ ŠENKEŘÍKOVÍ, borci, který má zkušenosti z Ligy mistrů!

Proslavil se ve Slavii, jejíž fanoušci díky němu poprvé v historii pocítili, jaké to je radovat se z gólu v Lize mistrů. Když se před šesti lety Zdeněk Šenkeřík prosadil proti Steaue Bukurešť, byl na vrcholu profesionální kariéry, která před pár týdny v tichosti skončila ve střížkovských Bohemians Praha.

Z druholigového klubu 32letý Šenkeřík předčasně odešel. Objevil se v ne-dalekých Třeboradicích. „Šel jsem z vlastní vůle. Někde jsem si přečetl, že jsem se neprosadil, ale o to vůbec nešlo. Uznal jsem za vhodné, že za určitých okolností nebudu v profesionálním fotbale dál fungovat,“ říká Šenkeřík. „Nechci se k tomu nějak obšírně vyjadřovat, ale myslím, že se celkově změnila principy, všechno je jinak nastavené. Dřív ve fotbale žilo mužstvo i všechno kolem, mělo to náboj. Všichni měli chuť společně něco dokázat. To jsem v poslední době necítil, i proto jsem skončil.“

JEDNO S DRUHÝM

Roli hrál i fakt, že Šenkeřík působil v průměrném druholigovém klubu. Pořád myslel na nejvyšší úroveň. Aby ne. V české lize zvládl 217 startů, dal v nich 34 gólů, se Slavií bral dva tituly. Zahrál si také za Bohemians Praha 1905, Jablonec, Ostravu, ale i turecký Malatyaspor či norský Stabæk. Ještě v květnu plánoval, že by chtěl do ligy nakouknout. Nepovedlo

hodobě nedaří, je to jedno s druhým,“ povídá Šenkeřík.

Kromě známého gólu z Ligy mistrů na sebe upozornil také svými technickými fintami. Proti Steaue předvedl parádičku, kterou si musíte pustit zpomalene, abyste ji stihli. Jeho pokus sice skončil v autu, ale fotbalový svět zaujal samotný nápad natolik, že po vzoru Šenkeříka natočila mezinárodní asociace UEFA instruktážní video. Další ku-

ZNÁMÁ JMÉNA V PŘEBORU

Miroslav Baranek	záložník Třeboradic
Zdeněk Hruška	trenér Libuše
Martin Hyský	obránce Královic
Václav Hrdlička	šéf, trenér a hráč Libuše
Michael Žižka	obránce Zbraslavi
František Koubek	útočník Libuše
Pavel Mráz	útočník Bohemians Praha B
Radek Šourek	obránce Třeboradic
Bohuslav Strnad	útočník Přední Kopaniny
Jan Šimr	obránce Vršovic

se. „Od dob, co jsem odešel ze Slavie, jsem nic pořádného nevyhrál, leželo to na mně, možná to i bylo vidět,“ připouští. „Mám na tom i svůj díl, nekupu kolem sebe. Zahrál jsem si krásný fotbal, chtěl jsem se ještě vrátit, ale kdo to začal, tak ví, že když jdete níž, je to složitější s motivací. Pokud se k tomu přidá, že se klubu, kde působíte, dlou-

lišárnu ukázal v české lize, kde na hřišti Mladé Boleslavi vyškolic záložníka Mendyho. „Klička v Lize mistrů mě trochu proslavila,“ usmívá se Šenkeřík. Oba triky si vymyslel sám. „Ty kličky jsou hezké vzpomínky, ale už je to dějepis. Aspoň po mně něco zůstane,“ hodnotí muž, jehož kariéra se zasekla v roce 2010, kdy přijal nabídku Ost-

ravy. Od té doby uvažoval, což vyústilo zářijovým koncem. „Jsem soudný, fotbalu jsem v poslední době už tolik nedával,“ přiznává Šenkeřík. „Obdivuju hráče, jako je Horváth nebo Gedeon, kteří se ve vyšším věku dokážou udržet nahoře. Zvládají to se vším všudy. Já jsem jiný. Nepomohla mi ani moje povaha. Někdy jsem říkal věci, které si myslím, což se obrátí proti vám.“

A tak v tichosti skončil na nejvyšší úrovni. „Vždyť to nikoho nezajímá, že jsem odešel zrovna já. V Česku běhá iks lepších fotbalistů,“ myslí si Šenkeřík. „Nikdy jsem o sobě netvrdil, že jsem hrál pro Real Madrid. Měl jsem to založené na poctivosti a bojovnosti.“

HRÁČ I TRENÉR

Teď můžete Šenkeříka vídat v Pražská teplárenská přeboru. Nikdy nebyl fotbalistou, který by pravidelně plnil titulní stránky novin, ale rozhodně se stal největší hvězdou soutěže. „Šéf Třeboradic pan Kott mě oslovil, jestli bych nechtl podzim dohrát v Třeboradicích. Chtěl jsem si zahrát fotbal pro radost, navíc mám pocit, že chce tenhle klub něco dělat a tvořit,“ popisuje Šenkeřík. „Navíc jsem k tomu vzal jako trenér přípravku, což mě baví. Určitě zůstanu do zimy, pak se uvidí, co bude dál. Asi se zkusím porozhlédnout po nějaké nižší ▶

S klokanem už se rozloučil...
Válí za Třeboradice.

Obličej bývalého ligisty zná každý
fotbalový fanoušek.

Radost teď bude
rozdávat v přeboru.

Tah na branku
Zdeněk vždycky měl!

soutěži v Německu nebo v Rakousku, jak to teď dělá hodně kluků," plánuje. V době uzávěrky měl za sebou tři přeborové zápasy, gólově se prosadil hned v premiéře na hřišti Zbraslavi. V následujících utkáních proti Královicím a Vršovicím vyšel naprázdno. A taky si osvěžil poznatky, jaká je úroveň soutěže, kterou si párkrát zahrál i v minulosti za béčko střížkovských Bohemians i Duklu Dejvice. „Do té jsem šel na hostování, když jsem podepsal první smlouvu ve vršovické Bohemce. Tenkrát hrály Dejvice přebor. Z nich jsem se odrazil do ligy, teď v přeboru končím," usmívá se. „Rozhodně to není soutěž, v které byste nemuseli trénovat. Je tady spousta šikovných kluků. Běhat už se dneska musí všude, není to sranda.“ Kromě hraní přeboru a trénování v Třeboradicích si Šenkeřík v mezidobí do zimy, kdy se rozhodne, co dál, našel další aktivitu: navštěvuje večerní školu. Vzdělává se v oblasti podnikání. „Chci si rozšířit obzory. Mám teď spoustu času, nechtěl jsem se jen flákat doma," vysvětluje Šenkeřík. „Vždycky jsem věděl, že nebudu fotbal hrát do čtyřiceti let, to se podaří jen výjimečně. Člověk se musí dívat dopředu, nemá cenu babrat se v minulosti. To hezké by si člověk měl vytáhnout a předat někomu mladšímu. Z minulosti se ale žít nedá..."

LEGENDA

MALÝ VELKÝ GÓLMAN

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO
FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

I se zlomenou rukou František dochytil zápas na světovém šampionátu. Zranění však napsalo definitivní tečku za dlouhou, bohatou a úspěšnou kariérou v brance.

Pláničkovi bydleli v Kamenické ulici na Letné – tak na půl cesty mezi holešovickými plácky a letenskou plání. To byla místa Frantíkova okřesávání s hadrákem a občas i s pravou fotbalovou „míldou“. Chtěl hrát v útoku, a šlo mu to náramně. Kamarádi ho ale raději viděli v brance, tam neměl mezi kluky konkurenta. Své brankářské vzory však kupodivu nehledal na Letné, nýbrž na Žižkově.

Na Ohradě, zhruba v místech mezi dnešní Koněvovou a Jeseniovou ulicí, mívaly kdysi pár kroků od sebe hřiště elitní žižkovské kluby – Viktoria a Union. Na Viktorce kraloval v brance Rudolf Klapka, první strážce reprezentační svatyně samostatného Československa, na Unionu Antonín Kaliba, který v národním mužstvu debutoval dva roky po něm. Oba ohromovali nervy drásajícími skoky po míči pod nohy útočníků. Však se jeden čas v Praze takovým zákrokům místo „robinsonáda“ začalo říkat „klapkiáda“... Mládenec z druhého břehu Vltavy byl na žižkovských zápasech pečený va-

řený, v obou poločasech vždy hned za brankou svých idolů. Očima hltal každý jejich pohyb a učil se jedna radost. Jeho první pražské vystoupení v brankářském svetr Slavie proti Čechii Karlín (6:2) zhodnotil zpravodaj Českého slova takto: „Nový muž Plánička... se uvedl výborně, má skvělou odvahu vrhati se po míči k nohám protivníka. Svým stylem připomíná Kalibu v jeho nejlepších dnech.“ A to už něco znamenalo!

Z Kádřova příběhu víme, jak málo chybělo, aby se jeden z pozdějších nejslavnějších velikánů spartánské historie stal slávisťou. A Plánička, jedna z nejzářivějších slávisťických legend, se dokonce ještě předtím, než se jednou provždy upsal červenobílým, spartánem na čas opravdu stal! Dokládá to členský průkaz s evidenčním číslem 1415, vydaný 27. 4. 1922. František už pravidelně trénoval s prvním týmem. Pánové, kteří měli co mluvit do sestavy, oceňovali jeho postřeh, rychlou reakci a nebojácnost – ale ve srovnání s prvním gólmánem týmu, čahounem Františkem Peyrem, jim vadil jeho menší vzrůst. Plánička

FRANTIŠEK PLÁNIČKA

■ 2. 7. 1904 až 20. 7. 1996 ■ **Ligová dráha:** 1919 SK Slovan Praha VII a SK Bubeněč, 1923 SK Slavia (967 utkání do roku 1938) ■ **Mistrovské tituly:** 1925, 1929, 1930, 1931, 1933, 1934, 1935, 1937 ■ **Mezistátní zápasy:** 73 v letech 1926 až 1937, z toho 6 na MS; ve 37 zápasech (včetně MS) kapitán národního mužstva

se pár týdnů s nedůvěrou statečně potýkal, nicméně se nakonec rozhodl k návratu do Bubenče. Po nějakém čase ale zkusil štěstí – na Slavii.

PECH PRO ŠTAPLÍKA A SPOL.

V neděli 14. října nastoupil poprvé v derby „S“. Cestou na hřiště mu řekl kapitán Jan Vaník: „Franto, když dnes vyhrájeme, máš u mne zlaté hodinky!“ Jenže Slavia železnou Spartu naposled porazila v květnu 1921 a podlehla i tentokrát – 1:3. Novic v brance však rozhodně neklamal.

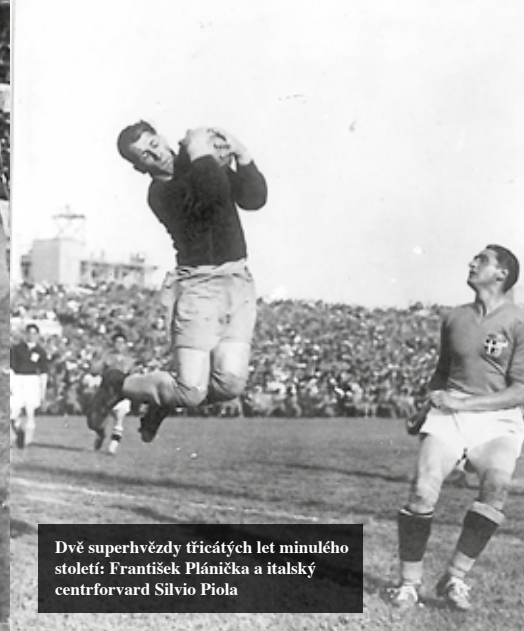
Jen pár dní poté se ale na Slavii představil další prvotřídní gólmán – o čtyři roky starší Josef Sloup-Štaplík z plzeňské Viktorie. Byl to pořádný kus

chlapa, dovedl si rychle zjednat respekt i mezi nejdívočejšími útočníky soupeřů – a v neposlední řadě jeho starší bratr Rudolf (Štapl) už patřil k hvězdám sešíváných. Ze všech těchto důvodů dostává zprvu Štaplík přednost. Už roku 1924 nahradil v reprezentační brance Kalibu. Tvrdě trénující a bezvýhradně asketický Plánička ho však v klubu i v národním mužstvu zanedlouho vytlačil do pozice prvotřídního náhradníka.

A nejen jeho. V reprezentaci potkal podobný osud Františka Hochmana, odchovance vršovického Ďolíčku, který hájil branku Sparty. Štaplík to dotáhl k šestnácti, Hochman dokonce jen k sedmi startům v reprezentaci. ▶

Národní mužstvo proti Španělům na Spartě 26. 4. 1936 (1:0). Zleva Faczinek, Puč, Srbek, Burgr, Zajíček, Bouška, Čtyřoký, kapitán Plánička, před nimi Sobotka, Nejedlý a Bouček.

Dvě superhvězdy třicátých let minulého století: František Plánička a italský centrforvard Silvio Piola

Pláničkova reprezentační premiéra – křest 17. ledna 1926 v Turíně (1:3)

Září 1956, utkání bývalých internacionálů Československa a Rakouska na Spartě (5:3) a úspěšný zákrok dvaapadesátiletého gólmána. Asistuje mu obránce Jaroslav Štumpf.

DROBNÉ KLEPY

NAČERNO DO VÍDNĚ

Stejně jako když zamířil do Sparty, i po ohlášení přestupu do Slavie uvalili Bubenečtí na Pláničku půlroční karenční lhůtu. Až po pěti měsících mu povolili hostování k zápasu s vídeňským Slovanem (strážce slávistické branky „Šejtan“ Cháňa si léčil zranění, které utrpěl při srážce tramvají), ale na poslední chvíli, už na nádraží, si to rozmyslili. Co teď? Odcestovat k utkání s vedoucím týmem rakouské ligy bez brankáře? František bez zaváhání naskočil do rychlíku a zkoušku zralosti na Hohe Warte složil (Slavia vyhrála 4:1) s významným – jenže pro veřejnost na zapře-

nou, pod jménem brankáře juniorky Jablonského. A co čert nechtěl, brněnský týdeník Sport uveřejnil snímek vítězného mužstva! Prozrazená černota měla dohru na disciplináře. Slavia dostala pokutu, brankář s ohledem na své mládí jen důtku...

POZOR NA LEVÝ VINGL!

„Brankář, který nemá slabinu.“ Tak nebo podobně to často stálo v posudcích Pláničkových výkonů, ale nějakou tu slabinku má každý fotbalista, a měl ji i on. „Práskl“ to na něho dlouholetý spoluhráč ze Slavie i národního mužstva Ladislav Ženíšek. Vykrýt horní rohy branky je úkol nad

jiné těžký – a pro gólmány malých postav ještě těžší. A kritickým místem praváka Pláničky byl zejména levý vingl. Dovedl se ale stavět tak, že ten hendikep zůstal po většinu kariéry jeho tajemstvím.

NE A NE DO FINÁLE

Dvakrát mohl Plánička dojít až k vcholu ve Středoevropském poháru. Roku 1932 Slavia v prvním semifinálovém duelu vyklepla Juventus 4:0 a byla už jednou nohou ve finále. Jenže turínská odvěta, v atmosféře vybičované fašistickým tiskem, se proměnila v pravé peklo. Když ve druhé půli za stavu 2:0 pro „bian-

coneri“ byl brankář Pražanů už po několikáté zasažen kamenem z hlediště, tentokrát do hlavy, mužstvo odešlo ze hřiště. Oportunistický vídeňský sudí Miesz nejprve to rozhodnutí schválil, později však prohlásil, že utkání mělo a mohlo být dohráno... Po diskvalifikaci obou semifinalistů trofej bez boje získala Bologna. Šest let poté – už s Bicinem – slávistické pohár s nemalým Pláničkovým přičiněním konečně vybojovali, ale on sám mohl finálovým kláním s budapeštským Ferencvárosem jen přihlížet. Hrál se až po světovém šampionátu, ze kterého se vrátil s rukou v sádře...

Byli to borci k pohledání – ale ke své smůle Pláničkovi vrstevníci. A co měl říkat Václav Benda, Klapkův nástupce ve Viktorce? Se lvíčkem na svetr si zachytil jen jednou – a přitom třicetkrát v nominaci jistil Pláničkovi záda...

PLÁNIČKA, NEBO ZAMORA?

Ten hlavolam luštili novináři i fanoušci dlouhá léta a napořád: je nejlepším brankářem Evropy (a kdo ví zda ne i světa) „Don Ricardo“ Zamora z barcelonského Espanolu, nebo malý velký muž ze Slavie?

Jedineční byli oba. Co do účasti na světových šampionátech vyhrál náš krajan 2:1. A v jeho prospěch hovoří

i fakt, že roku 1934 jako kapitán dovedl náš tým až do finále.

Na světové nebo kontinentální scéně stejně jako v kterémkoli třeba přátelském klubovém utkání byl pokaždé absolutně soustředěný na svůj úkol, přes mnohá bolestivá zranění do krajností obětavý a statečný. Když v prvním utkání s Brazilci na mistrovství světa 1938 ve Francii v 85. minutě za stavu 1:1 utrpěl ve srážce s Peraciem zlomeninu předloktí pravé ruky, dochytil nejen zbývající minuty řádného herního času, ale i celé prodloužení. A gól už nedostal!

Taková byla poslední velká bitva neohroženého rytíře fotbalové branky Františka Pláničky.

A to je snímek z brankářovy derniéry se lvíčkem na prsou. Protihráčem není nikdo méně významný než fenomenální Brazilec Leonidas.

MLÁDEŽ

CHTĚL BYCH BÝT PROFÍKEM

LUKÁŠ DRATVA Z TJ SOKOL KRÁLOVICE

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV L. DRATVY

Účes fotbalisty Lukáš už má, kam ale vylétne s dovednostmi?

Pro patnáctiletého LUKÁŠE DRATVU z TJ Sokol Královice je sport na prvním místě, kromě fotbalu hraje i florbal. A proto by se obdivovatel Neymara a fanoušek Sparty jednou rád stal profesionálním fotbalistou. Kdo ví, třeba se mu splní sen a zahraje si pod dalším svým oblíbencem, trenérem José Mourinhem.

■ Fotbalové začátky:

Začínal jsem tam, kde teď hraju, takže TJ Sokol Královice.

■ Důležité kroky v kariéře

Vzhledem k tomu, že hraju stále za jeden a ten samý klub, asi to, že jsem vůbec začal s fotbalem.

■ Nejoblíbenější trenér

Z těch, co mě vedli, jednoznačně Josef Lodin. A v zahraničí? José Mourinho.

■ Fotbalový vzor

Neymar, rozhodně Neymar! Strašně se mi líbí to, co si dovolí, to, jak si s tím balonem hraje. Dle mého názoru nejlepší hráč světa.

■ Oblíbený hráč v ČR

Tomáš Vaclík.

■ Oblíbený tým

AC Sparta Praha, Chelsea FC a AC Milán.

■ Poslední výsledek Královic

Královice – Bohnice 0:2.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu

Mám hodně skvělých spoluhráčů, ale kdybych si měl vybrat, tak asi Matyáš Šmejkal.

■ Sportovní cíl

Pro mě je důležité, abych celý život sportoval. A fotbal? Samozřejmě to chci dotáhnout na úroveň profesionálů.

■ Kdyby to nevyšlo ve fotbale, čím chceš být?

Ještě zatím nevím, podle toho, na jakou školu se z deváté rozhodnu jít.

■ Mimofotbalové zájmy

Sport, baví mě například florbal. A kamarádi.

■ Nejlepší relax

Spánek, rozhodně spánek.

■ Prospěch ve škole

Řeknu to takhle: není to hrůza. (směje se)

■ Počet přátel na facebooku

138.

■ Typ holky, která se mi líbí

Nemám žádný konkrétní typ, nijak to nepreferuju. ■

INZERCE

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

Bauer

výrobce sportovních pohárů

**POHÁRY, TROFEJE, MEDAILE
SKLENĚNÉ TROFEJE, PLAKETY
FIGURKY, SOŠKY, TALÍŘE, VĚNCE
KOKARDY, EMBLÉMY, DIPLOMY
LASEROVÉ GRAVÍROVÁNÍ
POTISK TROFEJÍ**

**PRODEJNY: 2x PRAHA, OSTRAVA, LIBEREC
ROŽNOV p. R., BRATISLAVA**

SLEVA 25% PRO KLUBY SDRUŽENÉ V PFS

www.pohary-bauer.cz

PEL-MEL

CO SE DĚJE V PRAZE

PŘIPRAVIL: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: ARCHIV

Ladislav Krejčí v kampani pro projekt Můj první klub

MŮJ PRVNÍ KLUB!

Chytili se táty či mámy za ruku, obuli své první kopačky a vyběhli na hřiště. Tak začíná příběh všech kluků či holek, kteří si zamilovali fotbal. Cesta za tímto sportem je více než jednoduchá. Česká metropole disponuje hned osmdesáti celky, kde mohou ti nejmenší s jedním z nejpoužívanějších sportů planety začít. Stačí si tedy vybrat klub a vyrazit na první trénink či nábor. Pražský fotbalový svaz se rozhodl rodičům výběr ideálního klubu co nejvíce usnadnit, a tak v září v Praze naplno proběhl projekt „Můj první klub“.

„Cílem projektu je rozšířit členskou fotbalovou základnu. Pro většinu kluků a holek je fotbal prvním sportem, se kterým přijdou do styku. Díky němu aktivně sportují, udržují se v dobré kondici, tudíž jsou zdravější. Chceme přitáhnout pozornost rodičů směrem k fotbalu při výběru sportu pro své dítě a usnadnit proces přihlášení začínajícího sportovce do fotbalového klubu,“ říká Dušan Svoboda, předseda Pražského fotbalového svazu.

Projekt „Můj první klub“ díky své webové aplikaci na stránkách www.mujprvniklub.cz nabízí rodičům možnost najít pro své děti nejbližší pražské fotbalové kluby směrem k je-

lich bydlišti či práci. Všechny kluby, které se do projektu zapojily, mají na internetových stránkách svou kartu s informacemi, jež pomohou rodičům přivést dítě ve správný čas na správné místo a nastartovat tak sportovní kariéru své ratolesti. Tato myšlenka se během září zdárně uvedla do praxe, když např. kluby jako Přední Kopanina, Tempo či Slavoj Podolí přivítaly přes dvacet nových talentů.

Projekt o „malých“ klubech by jistě nedosáhl takového efektu, kdyby nebylo podpory těch „velkých“. Pražský fotbalový svaz tak uvítal, že se do akce „Můj první klub“ zapojily i prvoligové celky. Své hráče k natáčení medailonků, focení a představení svého mateřského klubu zapůjčily všechny čtyři pražské prvoligové kluby. Podpořit mladé fotbalisty a zavzpomínat si na své začátky přišli např. Ladislav Krejčí (AC Sparta Praha), Milan Škoda (SK Slavia Praha), Ondřej Vrzal (FK Dukla Praha), Petr Neraď (Bohemians Praha 1905) a další.

„Díky fotbalu jsem se naučil vycházet se svými spoluhráči. Trenéři nás navíc učili slušnému chování. Všem rodičům bych tenhle sport pro jejich děti jen doporučil,“ řekl Ladislav Krejčí, záložník Sparty a hlavní tvář projektu „Můj první klub“.

JEŠTĚ NETIPOUJETE?

Jak dobře víte, s novou sezonou byla otevřena zbrusu nová tipovací soutěž na všechny zápasy Pražská teplečenská přeboru mužů na nebezpečném sázkovém portálu www.goldentip.cz. Hra má podobu kursového sázení přeborových zápasů.

Kursy sestavují experti soutěže z řad funkcionářů a hráčů. Jsou jimi pánové Radim Trusina, Michal Káva, Jiří Kadlec, Václav Hruška, Miroslav Žofák, David Kopec, Tomáš Bauer, Miroslav Šoukal, Lukáš Michl a Martin Vondruška. Odborníci na přebor kromě bookmakerské činnosti vždy před kolem zároveň krátce hodnotí aktuální formu soupeřů a přidávají své názory a odhad výsledků.

Tipující po registraci na portálu v sekci „Krajské přebory“ obdrží virtuální peníze (kredity), které mohou libovolně použít k nasazení tiketů. Na každý tiket je třeba vždy umístit minimálně 3 zápasy aktuálního kola. Soutěž bude vyhodnocena vždy po třetinách třicetikolové sezony přeboru. Účastník s nejvyšším počtem kreditů po 10., 20. a 30. odehraném kole se vždy stane dílčím vítězem. Věcné ceny obdrží pokaždé prvních pět tiperů v pořadí etapy. Na závěr bude vyhodnoceno i celkové pořadí sezony, kde bude oceněno 10 nejlepších. Ceny do soutěže dodává Pražský fotbalový svaz (dresy, permanentky) a jeho partneři. Kompletní přehled naleznete na stránkách soutěže. ■

GOLDEN TIP
S NÁMI NEMŮZETE PROHRÁT

PROČ TIPOVAT PŘEBOR NA GOLDENTIPU?

- Unikátní expertní kursy na všechny zápasy
- Registrace i sázení zdarma
- Věcné názory odborníků
- Atraktivní věcné ceny a poukazy
- Zájezd na německou Bundesligu

TESKAHOR SPOL. S.R.O.

TESKAHOR, spol. s.r.o.
Nepravidelná 288/11
Praha 10 - Štěrboholy
102 00

Výstavba, rekonstrukce a údržba přírodních travnatých ploch, hřišť a zahrad

Údržbu a obnovu přírodních travnatých ploch provádíme hlavně strojem Rapid Turf 200, který vykonává několik činností současně: setí, ukládání hnojiva do země, provzdušňování a vertikální prořezávání. Tyto operace provádí s vysokou efektivitou a přesností bez toho, aby narušil trávník nebo jakoukoliv aktivitu na něm. Hra na trávníku může začít ihned po skončení práce. Výsledkem ošetření je hustý, luxusní travní koberec, odolný těžkému opotřebení. V případě zájmu provádíme pískování hrací plochy speciálním pískovačem a hloubkovou aerifikaci strojem Verti - Drain. Dále vyčesávání trávníků a chemické postřiky proti plevelům a na ochranu trávníku proti plísni a jiným chorobám. .

**Odborná údržba umělých trávníků.
Čištění, dekomprese a doplňování granulátu.
Sportovní stavby na klíč.**

Pískovač Easy Spread

Postřikovač

Verti top

Zajišťujeme pokládku travních koberců a realizaci kompletních zavlažovacích systémů.

Rapid Turf 200

Verti - Rake

Verti - Drain

Finančně výhodná varianta rekonstrukce!!!!

Rekonstrukce fotbalových trávníků lze provést využitím materiálu ze stávajícího povrchu plochy hřiště.

Kontaktní osoba:

Karel Horčík

tel.: +420 602 269 911

email: horcik_karel@volny.cz

Více informací naleznete na www.teskahor.cz

TRÉNINK

JAK NA ROZCVIČKU DĚTÍ A KOUČOVÁNÍ V UTKÁNÍCH

PRAVIDELNÝ SERIÁL O METODICE PŘÍPRAVY MLÁDEŽE

PŘIPRAVIL: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL SLAVÍČEK

Rozcvičili se hoši dostatečně?

V posledním díle jsme probírali, že pro utkání stačí hrát předškolákům tři na tři či dokonce dva na dva. Trenéři však také chtějí děti na jakýkoliv zápas nějak rozehřát, tak se podíváme na rozcvičku i z pohledu starších dětí. V seriálu jsou zkrácené úryvky z připravované knihy o fotbale pro kategorie U6–U13, která bude zároveň učebnicí pro nejnižší licence. Přípravuje ji ANTONÍN PLACHÝ, vedoucí trenérsko-metodického úseku FAČR, který vám na stránkách Pražského fotbalového speciálu přináší své názory na vedení nejmenších fotbalistů.

Při utkání je rozcvičení dost často velkým problémem. Stále je vidět, jak děti stojí někde v zástupu a střílejí po narážce trenéra bez míření nákopem někde směrem na branku, protahují si paže, „třísla“ atd. Zkrátka nějak kopírují špatné rozcvičení dospělých. U dětí vlastně nejde většinou o rozcvičení jako přípravu na výkon, ale již o samotný výkon, krátký trénink před utkáním.

Krátce si shrňme, co by se mělo vždy po pár minutách v rozcvičení objevit. Pokud vystřídáme zhruba po 3–5 minutách uvedená cvičení, máme 15minutové rozcvičení, které pro děti v tomto věku bohatě dostačuje.

Využívat modelu rozcvičení dospělých, kdy se půl hodiny dostává organismus do obrátka a pak jde ještě odpočívat na 10 minut do šatny, je zbytečné až nesmyslné.

ÚVODNÍ ROZCVIČENÍ

1. Rozehřátí s míčem ve formě dovednostních úkolů, ať již individuálních, nebo ve dvojicích. Individuální činnost s míčem je mnohem důležitější než jiná forma rozbíhávání. Děti si mohou zkusit několikrát třeba zpracovat míč (u nejmladších U6 chytit do dlaní, u starších U7–U8 zpracovat po vlastním nadhozu a dále U9... po nadhozu od spoluhráče), udělat nějaké druhy kliček a třeba si zahrát „obíračku“, kdy kličkují a berou si míče, kterých je o něco méně než polovina počtu hráčů (9 hráčů/3–4 míče).

2. Několik obratnostních úkolů i v souvislosti s rychlostními úseky, nejlépe formou soutěže či hry. Mnohdy vidíme u dětí strojovou rozcvičku tzv. „atletickou abecedu“. Tato cvičení mají za cíl kultivovat pohyb, ale to neznamená, že jsou významnější než činnost s míčem. Naopak, udělat kotoul či hvězdu nebo běžet pozadu patří k dovednostem, které rozvíjejí tělesnou kulturu a jsou mnohdy opomíjené.

3. Hra je formou, kde se rozvíjí herní umění komplexně, a tak i v rozcvičení by neměly chybět hry s příhrávkami (bagovky), kde jsou hráči v pohybu v malých skupinkách, aby byli co nejčastěji v akci. U6 – dvojice či trojice, brání kouč. U starších (U7–U8) trojice až pětice, omezené brání kouč + jeden hráč. U9 a starší také trojice až pětice, brání 1–2 hráči a samozřejmě naplno.

4. Jelikož při utkání nevystřelí všichni stejně často, je vhodné, aby se k tomu dostali při rozcvičení, kdy po nějakém dovednostním úkolu (zpracování míče, klička, slalom) hráči opakovaně vystřelí a vystřídají se v brance. Model, kdy stojí X hráčů v zástupu a čekají, až na ně přijde řada, je ztrátou času. Činnosti mají být časté a je nutné respektovat individuální tempo hráčů, takže klubko, ze kterého vyjždějí hráči a zakončují na prázdnou branku nebo na kouče, je výhodnější. Pokud budeme v brance střídali děti, pak je vhodné počet střel usměrnit třeba vyvoláváním jmen v prostoru kličkujících hráčů, úkolem střelit do volné části branky, ne jen směrem na branku. Raději tedy snaha umístit střelu k tyči než ho „naprát“ pod břevno, kam brankář nedosáhne.

Tyto základní části rozcvičení dostačují krásně k tomu, aby se děti připravily k utkání fyzicky i mentálně. Z výčtu je vidět, že k takovému rozcvičení nestačí dva míče, ale alespoň jeden míč na 2–3 hráče. Ideálně má v rozcvičce každý svůj míč.

KOUČOVÁNÍ (PŘI UTKÁNÍ, V TRÉNINKU, VLASTNĚ NEUSTÁLE)

Tato kapitola je, pokud jde o přístup, jak děti učit, možná nejdůležitější z celého seriálu, protože vysvětluje to „jak“. Ale abychom nezůstali jen u principů, ukažme si i ty hlavní techniky.

Jestliže budeme dávat hráčům během utkání zpětnou vazbu a mluvit s nimi o tom, co se na hřišti děje, není třeba se výrazně hodnocením po utkání zabývat. Je tím myšlena opravdu diskuse či rady k výkonu, kdy se hráč soustředí na trenéra = momenty, kdy se nehraje a hráč se dívá na trenéra nebo když je jako střídající u něj. Křičení pokynů, které hráč musí splnit, tím myšleno není.

Představa, že něčemu pomáhá, když tým prohraje a trenér hráčům po utkání „umyje hlavy“, je opět jen jakýmsi modelem z dospělého fotbalu. Pokud se někomu nedaří, je hloupé mu to vyčítat. Pokud se někdo nesnaží, je vhodné to řešit již v průběhu utkání, a to konkrétně a individuálně. Pokud někdo nepředvádí věci, které na tréninku dělá, měl by se trenér především zamyslet nad tím, proč to tak může být, eventuálně to s hráči probrat. Nestačí jen někomu říct, že na tréninku to dělá a v zápase ne. Hodnocení není vylití zlosti trenéra nad špatným výsledkem či výkonem.

Pokud chceme hráče donutit k zamyšlení nad rezervami ve výkonu, kladme otázky, na které lze odpovědět. Otázka typu „děláte si ze mě srandu?“ ničemu nepomáhá a ukazuje na nekompetentnost trenéra. Pokud chceme hráčům ukázat, jak příště hrát lépe, upozorníme je spíše na momenty, které se jim ve hře povedly, a můžeme třeba i společně spočítat, kolik takových dobrých momentů každý měl.

Pokud chceme, aby hráči ve hře hráli a sami se rozhodovali, nerušíme je příliš ▶

svými vstupy a neďalejme z nich loutky tím, že jim budeme říkat, co smejí, nesmejí a mají právě udělat.

Je vhodnější se bavit o tom, co se děje na hřišti s hráči, kteří momentálně nehrají, jsou u trenéra a mohou s ním sledovat utkání.

Musí vždy trenér říkat, co vidí, nebo se může ptát, jak to vidí hráči? Tento model lze využívat od počátků U7, ale je zřejmé, že u takto malých dětí s minimální herní zkušeností mnohdy doplňujeme informace. „*Koukněte, jak Jirka dobře udělal kličku. Co byste udělali po kličce?*“

Čím jsou děti starší, je možné většinu řešení nechat vymýšlet je samotné a jen tyto jejich objevy posunovat správným směrem. „*Koukejte, kolik našich hráčů nabíhá, když se rozehrává od brankáře. Přemýšlejte, jak se budete chovat vy v těchto situacích.*“

Pokud chceme, aby se hráči chovali stejně v utkání i na tréninku, pak nerozlišujeme, že teď je utkání a teď jdeme makat. Utkání i trénink má být pro děti v první řadě zábava a v obou se má hrát naplno, jak nejlépe to jde. Rozdíl může být tedy jen v dresu, ale i na tréninku přece používáme rozlišovávky. I chování trenéra by mělo být stejné. Nikoliv že v tréninku je pohoda a při zápase začíná trenér rvát, protože se prohřává. To hráčům na herní pohodu nepřidá a spíše než ke zvýšení úsilí to povede ke zvýšení obav z chyby nebo strachu o výsledek. Kouč by se měl při tréninku chovat stejně jako při utkání, tedy tak, aby rozvíjel potenciál hráče. Koučink je rozvoj celé osobnosti a přemýšleme, zda chceme vychovat pouze poslušné hráče, nebo tvořivé samostatné osobnosti.

Popisujeme zde jen velmi stručně, jak vést děti při utkání, ale dobrým koučováním se opravdu děti lépe učí, a to stejně významně jako v tréninku. Potenciál kohokoliv otevíráme tzv. „optimální výzvou“, tedy v dohledné době splnitelným úkolem (nebo dílčími kroky) a kombinací přístupů kouče, tedy kombinací didaktických stylů. Základním cílem by však mělo být porozumění hře a jednotlivým situacím, které lze přenášet do cvičení – herních situací. Nemusí se jednat jen o hraní fotbalu, ale vlastně jakýkoliv herní kontext jakékoliv hry, třeba na schovávanou. Dítě musí pochopit, proč se schovává, jak nebude vidět a jak má zapykat, kdy je výhodné vyrazit a kdy čekat. Stejně jako ve fotbale, kdy a jak udělat kličku, proč a kam naběhnout, kdy a jak přihrávat atd.

PROTAŽENÍ NA ZÁVĚR

Tolik asi to základní k učební a psychologické stránce, která má vždy individuální rozměr. Se stoupajícím věkem (U9 a výše) bychom se měli po utkání chovat podobně jako při tréninku. Po konci, kdy při penaltách proběhne jakési fyzické zklidnění, udělat ještě pár minut závěrečné protažení. Význam protažení je nejen ve zdravém přístupu k tělu, ale i učení se disciplíně, péči o sebe. Jde opravdu o pár minut, kdy

se protáhnou zejména svaly na zadní straně nohou i s bederní páteří. Tedy nejlépe vsedě na zemi, pokud není příliš zima. Navíc je vhodné neustále ukládat úkol, že toto protažení si mají děti udělat i doma před spaním v posteli. Velmi důležité je o tomto informovat rodiče. Jde nejen o budoucí výkonnost dětí, ale i o zdraví.

TECHNIKA KOUČOVÁNÍ A JEJÍ DOPAD

Při instrukci i otázce nejprve oslovme dítě jménem nebo upoutáme pozornost všech, které chceme oslovit, pak teprve mluvíme. „*Same, Toníku, koukněte se na mě! Kam si naběhnete, když je míč v rohu?*“ Raději si přivolat hráče pro daný okamžik k sobě, zády ke hře podřepnout k němu a velmi krátce s ním promluvit (do 30 vteřin). Nekonkrétní pokyny jako: „*Pohyb! Střílejte dřív! Víc si přihrávejte!*“... jsou pro děti ma-

FOTBALOVÁ ŠKOLA HAMR

Škola pod ideovým vedením Antonína Plachého jako šéfkouče pro jakékoliv věkové kategorie. Vznikla jako doplnění činnosti v mateřském klubu, kde mnohdy není čas ani prostor pro individuální trénink. Není tedy konkurencí klubům, ale nabízí pomoc s některými hráči či týmy. Nabízí individuální či skupinový trénink s individuálním přístupem a zaměřením na detail. Zjištění a doporučení z fotbalové školy je vhodné konzultovat s trenérem v klubu, aby se plány klubového a individuálního tréninku vhodně doplňovaly. Na adrese www.hamrsport.cz najdete další informace o koučích, cenách či principech fotbalové školy Hamr.

toující, nepochopitelné, protože nevědí, jak to udělat. Příliš častý, příliš tichý či příliš hlasitý koučink může buď odvádět moc pozornosti, nebo nebude dětmi vnímán. Pokud nevíte, co chcete říci či jak to říci, raději mlčte a přemýšlejte, jak to říci příště.

Důležitý je i čas podání informace. Pokud je souběžná s činností, kterou hráč provádí: „*Přihrávej!*“; pak to není rozhodnutí hráče a nerozvíjí ho. Navíc než takový výkřik k hráči doletí a než ho zpracuje a vykoná, je situace pryč, a tak jsme vlastně hráče přivedli k chybě, což není záměrem kouče. Pokud rozvíjíme hráče je vhodná informace podaná včas, tedy když si hráč situaci pamatuje. Např.: „*Dane! Perfektní naběhnutí! Víš, co se stalo s obráncem,*

když jsi Kubovi takhle naběhl?“ Dan sice možná neviděl, že obránce na chvíli zaváhal a Kuba mu proto snadno udělal kličku, ale to mu můžeme odkrýt, už se zamyslel a vnímá. Nebo lze pokračovat dalšími otázkami, které oba hráče přivedou k poznání, které chcete.

OTEVŘENÉ OTÁZKY

Jak z textu vidíte, často jsou k dětem používány otevřené otázky (nestačí odpovědět ano/ne), které je nutí přemýšlet, proč některé věci dělají, což má několikrát následek.

1. Dítě se nebojí chyby a následné reakce trenéra. Budování sebedůvěry.
2. Dítě se učí hledat samo odpovědi, nejen je dostávat z vnějšku = menší závislost na trenérovi.
3. Na co přichází malý hráč sám, ukládá se pevněji do jeho osobnosti a jednání, ačkoliv je zpočátku cesta delší a uspořádanost hry družstava

však je, aby všechny tyto prostředky nebyly destruktivní a opravdu hráče stimulovaly a posouvaly je k lepšímu pochopení či konkrétnímu zlepšení. Informace „zase špatně“ většinou nepřináší nic, co by hráč sám nevěděl, a v dětském věku je těch chyb k vytykání přehršel.

JEDNA VÝTKA, DVĚ POCHVALY

Pro instrukci či otázku tedy nehledáme jen situace, kdy se něco nepodařilo. Pozitivní zpětná vazba vzniká, když chválíme, co se povedlo. Tím jsou děti přitahovány k činnosti a k dalšímu úsilí více než vytykáním chyb. Posilují si tím sebevědomí a lépe tak překonávají i neúspěchy.

Zásada 1: Pokuste se na jednu výtku k činnosti hráče dát alespoň dvě pochvaly. Někdy jsou v pedagogice žádány dokonce tři. Hledejte možnost pochvaly, protože chyb a nedokonalostí dělají děti více. „*Super, skoro se to povedlo!*“, „*Perfektně se snažíš, takhle se to brzy naučíš!*“

I výtku jde říci s úsměvem a s výzvou: „*Ale rychleji to určitě nedovedeš, že ne?*“ Ovšem pozor, u nejmladších dětí nepoužívejme moc ironii, často jí nerozumějí!

Vhodné je používat „sendvič systém“: pochvala – výtku – pochvala. „*Járo, krásné střely, perfektní nákop, super! Ještě něco zkus udělat se směrem střel. Ty to ale zvládneš trefovat ke straně, abys dával góly. S takovým nákopem to půjde. Víš, jak na to?*“

V závěru vidíme i snahu kouče o přitažení pozornosti k otázce jak se zlepšit. Pokud chcete hráče zastavit v herní situaci tak, aby si ji prohlédl a mohli si snáze uvědomit, je třeba mít dohodnutý a naučený signál, kdy se hráči zastaví tak, jak jsou. Například výkřik „*Zmrznete*“ nebo písknutí na píšťalku, pokud ji nepoužíváme k řízení hry. I toto zastavování se budou hráči chvíli učit, stejně jako rozhlédnutí se v zastavené situaci a krátkou diskusi s trenérem, co si o ní myslí. V tomto směru otevíráme studánky a učíme hráče vnímat, rychle přemýšlet a komunikovat. „*Podívejte se, jak jste, a rozmístěte se tak, aby se vám dalo nahrát! Jak bys, Jardo, naběhl teď, když to vidíš?*“

Možná si někdo řekne, že je přece lepší všechno dětem hned říci, ať to „mají na talíři“, tak proč se otravovat s otázkami, koučováním atd. „*Řeknu, co vidím a hotovo, já jsem se tak fotbal naučil taky!*“ Každý ale také není zdravý, i když ví, že je to zdravé.

1. Zamyslete se nad instrukcemi, které dětem dáváte. Jsou konkrétní, pochopitelné a nechávají dětem svobodu rozhodování?
2. Zkuste své pokyny, které hráčům dáváte, formulovat jako otevřené otázky nebo úkoly k prozkoumání. Čím více se v tom budete procvičovat, tím vám to půjde lépe.
3. Pokud nezvládáte během utkání své emoce a jste si toho vědomi, zkuste své sebeovládání trénovat stejně dobře a často jako své svéřence. ■

HISTORIE

PRAHA, PAK DLOUHO NIC

**KAPITOLY Z HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU:
SPARTA A POČET MISTROVSKÝCH TITULŮ**

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Železná Sparta: zleva anglický trenér Dick, Peyr, Pilát, Antonín Hojer, Kád'a, Perner, Janda-Očko, Sedláček a Kolenatý, před nimi Červený, Pospíšil a Šroubek

Roku 1919 byl poprvé vypsán fotbalový šampionát Československa. Uskutečnily se však jen čtyři župní turnaje, všechny v Čechách. V závěrečném turnaji jejich vítězů Sparta porazila později druhé Kladno 2:0, třetí Olympii Plzeň 5:0 a čtvrtý Hradec Králové 10:0. Železnému týmu rudých dala tehdy rozhodně víc zabrat nejméně polovina soupeřů v mistrovství Středočeské župy...

Hned ve 2. kole Sparta podlehla na svém hřišti Unionu Žižkov 1:2! Strůjcem nečekaného, ale zaslouženého úspěchu černobílých byl teprve dvacetiletý, fyzicky křehký, ale technicky skvělý „centro papiro“ Jan Dvořáček. Tři roky poté ho spart'ané přetáhli do svých řad. Po pěti letenských letech se v závěru hráčské dráhy vrátil na Žižkov a roku 1928 se s Viktorií stal mistrem ligy.

SPANILÁ JÍZDA V RUDEMĚ

Spart'anští fanoušci se s porážkou od čistých amatérů ze Žižkova dlouho nemohli smířit. Ke cti rudého týmu je však třeba říci, že věděl, jak si je

udobřit. „Železná mašina“ v těch letech spolu s Barcelonou, všeobecně považovaná za klubovou špičku evropské pevniny, už pak v tomto ani následujících čtyřech ročnících středočeské soutěže nedarovala svým soupeřům ani bod! Vytvořila tak rekordní bilanci, kterou dodnes nikdo nepřekonal a sotva kdo kdy překoná.

Bilance: v 58 po sobě jdoucích zápasech o body 57 vítězství a jediná prohra se souhrnným poměrem branek 235:46 a se 114 z dosažitelných (při tehdejších dvou bodech za výhru) 116 bodů! Pravda, v závěru roku 1920 dokázali Vršovičtí hrát se Spartou 0:0, ale mistrovské mužstvo podalo proti výsledku protest a dosáhlo kontumační výhry 3:0. Ne že by bod navíc potřebovalo, i bez něj by mělo nad týmem z Dolíčku, který tehdy skončil druhý, pětibodový náskok. Šlo o princip a udržení čistého konta...

Obrovskou zásluhu na úspěchu zelenobílých měl fenomenální výkon tehdy šestnáctiletého gólmána Františka Hochmana. Tři roky poté získala Sparta i jeho. Sloužil jí pak věrně a znamenitě sedm let.

Z předních pražských klubů v té elitní soutěži chyběl pouze DFC, klub pražských Němců (ale zpravidla i s výtečnými Čechy v sestavě), který byl rovnocenným soupeřem i oběma „S“; v těch letech se však přetahoval se severočeským Teplitzem FK o prvenství v soutěži německého menšího svazu.

Středočeská I. třída byla celou zemí od Aše až na východ Podkarpatské Rusi vnímána a oceňována jako vrcholná domácí soutěž. Její vítěz byl nejen pražským, ale i vším českým, moravskoslezským a slovenským tiskem oslavován jako mistr republiky. Takové hodnocení často objevíme i v palcových titulcích.

UZNAT? NEUZNAT?

Od těch bohatýrských časů až dodnes se v české fotbalové veřejnosti vede spor, zda pět spart'anských primátů ze župní soutěže přiřadit k respektovaným titulům. Dva už platí – vedle zmíněného prvenství z roku 1919 také další z roku 1922, kdy se znovu uskutčil závěrečný turnaj župních mistrů (bylo jich už 9; 3 z Čech, 2 z Moravy

a 4 ze Slovenska). Sparta byla nasazena až do finále, ve kterém znovu rozdrtila Hradec Králové – tentokrát „jen“ 7:0. Župní soutěže z let 1920, 1921 a 1923 takovou korunovací závěrečky nebyly. Byla by jen formální, na obě „S“ a další přední pražské kluby tenkrát ještě nikdo jiný neměl – to rozhodně nelze zastáncům uznání mistrovských titulů upírat. Odpůrci argumentují (a z formálního hlediska oprávněně) tím, že celostátní soutěž tehdy nebyla vypsána a nemohl tedy být ani vyhlášen její mistr. Jak se ale vyrovnat s námitkou, že i pozdější profesionální liga byla až do roku 1929 co do účastníků (a s výjimkou úvodního ročníku 1925 i co do názvu) středočeská – a přece se jejím vítězem přiznává titul mistra republiky? Prostě tu platí spíše zvykové právo. Kdo ví – třeba na dodatečné uznání oněch tří ročníků ještě někdy dojde. Viděno očima sportovní výkonnosti, bylo by to jen spravedlivé. Ale co se týče samotné Sparty, ta se v sáhodlouhém výčtu svých vavříků i bez oněch tří opomíjených prvenství vcelku snadno obejde...

Slavia 1922: Loos, Nykl, Čapek, Seifert, Plodr, Štapl, Cháňa, Retzenberger-Ráca, Lútovský, Burger a Vaník. Dlouhán v civilu vpravo je známý rozhodčí Cejnar.

Vršovice na jaře 1921: stojící zleva Kolář, Korbel, Mašita, Krejčí, Hochman, Dobeš, Tichay a trenér O. Bohata, sedící Bernard, Knížek, Štulc, J. Bohata, Hofman a Řehák

Lvi podíl na úspěších Unionu měl skvělý gólman Antonín Kaliba.

DFC 1922: zleva Taussig, Kuchynka, Wachtler, Sedlacek, Krombholz, anglický hrající trenér Less, Patek, Bobor, Tintík, Mahrer a Henneberger

Mistrovské souboje pražské elity spolehlivě plnily hlediště. Tady slávilisté Silný (vlevo) a Čapek dotírají na brankáře žižkovské Viktorky Bendu.

DOBOVÉ STŘÍPKY

PEČETĚ EXTRATŘÍDY

V tehdejší českém a československém fotbalu vlastně patřila všem účastníkům středočeských soutěží, drtivou většinou klubům z hlavního města nebo jeho nejbližšího okolí. Až do roku 1922 byly třeba Královské Vinohrady, Žižkov, Vršovice, Nusle nebo Smíchov stále ještě samostatnými městy v těsném sousedství metropole. A hrát v župní I. třídě, to už něco znamenalo! Jaký div, že tlaky na zařazení sílily a počet účastníků stále rostl. Roku 1919 jich bylo 9, v dalších dvou ročnících 12, roku 1922 14 a rok poté 16! Tehdy bylo dosaženo rekordního skóre všech pěti ročníků: mistrov-

ská Sparta porazila dvanáctou Libeň 15:0.

ELITA ONĚCH LET

Roku 1919 tvořily prvotřídní „gardu“ fotbalové Prahy v dnešních hranicích města Sparta, Slavia, Union a Viktoria Žižkov, Meteor Vinohrady, Vršovice (příští Bohemians), Libeň, Smíchov a Meteor VIII. V dalších letech se k nim připojily Olympia VII, ČAFC Vinohrady, Slavoj Žižkov, Bubeneč, Čechie Karlín, Nuselský SK, Sparta Košře, Slavoj VIII, Malostranský SK, Viktoria Vinohrady, Radlický AFK, Viktoria Nusle a SK Praha VII (současný

Vltavín), z mimopražských klubů Sparta Kladno, SK Kladno, AFK Kolín a Kročehlavy.

PATERO LET V SOUHRNU

Pokud prvních šest míst v každém z ročníků oceníme od 6 do 1 bodu, vyjde nám takováto dlouhodobá tabulka let 1919 až 1923: Sparta 30, Slavia 21, Union Žižkov 16, Viktoria Žižkov 10, Vršovice 9, Čechie Karlín 8, Meteor Vinohrady a Sparta Kladno 4, ČAFC 2 a Kolín 1.

INFLACE A KOLAPS

Když se vyhoví jednomu, je těžké nevyhovět jinému. Na prahu roku 1924 už bezmocná župa nedo-

kázala čelit dalším požadavkům a stála před úkolem zorganizovat prvotřídní soutěž pro 22 týmů! Byla rozvržena do dvou let – a už tým byla odsouzena k postupnému rozpadu. Na konci prvního roku byl stav naprosto nepřehledný. Vedoucí Slavia měla do té doby odehráno už 12 zápasů, naproti tomu ale Čechoslován Košře, Vršovice, karlínská Čechie a Malostranský SK pouze 9, Meteor VIII dokonce jen 8. Zájem fanoušků i samotných klubů upadal. Když byla s novým jarem vytvořena profesionální liga a zpackaná soutěž se tak zákonitě zcela rozpadla, nebylo jí už nikomu líto...

KLUB

SNĚNÍ O VLASTNÍM HŘIŠTI

1999 PRAHA ZAČÍNÁ PŘED TŘINÁCTI LETY VE III. TŘÍDĚ, TEĎ NEMÁ DALEKO DO PŘEBORU

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

Borci z 1999 Praha nastupují ve vypůjčeném areálu týden co týden.

Stává se poměrně často, že se skupina studentů na gymnáziu dohodla a založí fotbalový klub hrající Hanspaulskou ligu. Ovšem nadšenci v čele s Andrejem Šnajderem se pustili rovnou do velkého fotbalu. A během třinácti sezon dokázali s týmem 1999 PRAHA postoupit z III. třídy až do té první. Tým šlape a jediné, co mu chybí, je vlastní areál.

Jak už název napovídá, mančaft vznikl v roce 1999. Jeho hlavními zakladateli byli Andrej Šnajder, Tomáš Seibert a bratři Macourkovi, kteří chtěli „ventilovat“ svoje nadšení pro fotbal. Klub, který mečem ve znaku odkazuje na erb Prahy, vznikl jako studentské mužstvo a dodnes tvoří studenti různých pražských vysokých škol část jeho kádru. Začátky byly pozvolné, tehdy osmnáctiletí kluci měli blíž k hospodskému stolu než na trénink. Časem se však i díky příhodům nových hráčů a trenérů zvedla kvalita a 1999 Praha nabral směr I. třída.

HOSPODSKO-STUDENTSKÝ KLUB

Jak se vlastně v praxi dá v Praze založit fotbalový klub? „Není to nijak složité. Nejdřív musíte vytvořit občanské sdru-

žení, což jsme udělali půl roku po maturitě. Pak jsme dali přihlášku na svaz a už od sezony 2000–01 jsme hráli třetí třídu,“ vzpomíná předseda a hráč 1999 Praha v jedné osobě Andrej Šnajder. Ten kupodivu předtím fotbal nikdy pořádně nehrál. „Nikdy jsem nebyl v žádné mládeži ani dorostu a skoro žádné zkušenosti neměli ani Martin a Michal Macourkovi. Do fotbalu nás vlastně uvrtal spolužák Michal Suchánek, který hrál za Motorlet a pořád nám vyprávěl třeba o tom, jak postoupili do dorostenecké ligy. Vlastně nás učil,“ prozrazuje Andrej. „Učitel“ Suchánek pokusy spolužáků o založení klubu sledoval, ale příliš šancí na úspěch jim nedával. „Překvapilo mě, že to kluci dotáhli do konce,“ pokyvuje mladík, který se ke klubu připojil nedlouho po jeho

pasy. „Obcházeli jsme spoustu hřišť, kde jsme měli známé a kamarády. Nakonec jsme se domluvili s Dubčtí, kde byly přijatelné finanční podmínky za pronájem. Sice to pro nás bylo daleko, ale bylo to levné,“ usmívá se předseda, který se následně jal shánět hráče. „To bylo taky zajímavé. Dokonce jsme dali inzerát na kolejkách ekonomky, na které jsme tehdy studovali. A pár se jich opravdu přihlásilo, někteří u nás jsou dodnes,“ prozrazuje. „A dost jsme jich sehnali přes kamarády, po hospodách. Jsme takový hospodsko-studentský klub,“ doplňuje s úsměvem tahoun 1999 Praha Michal Suchánek.

POSUNY VZHŮRU

1999 Praha se postupně stabilizovala a po pěti sezonách konečně dokázal

Pro ty, kteří už se nevešli do áčka, jsme pak založili béčko, aby se udržela ta tradice nefotbalistů. Ale to bylo až před pár lety,“ doplňuje Šnajder.

Od postupu do II. třídy uplynuly pouhé dva roky a 1999 Praha slavil další posun vzhůru. To se psal rok 2007. Ani v I. B třídě se klub neztratil. „My jsme dlouho byli ve třetí třídě, ale pak to šlo celkem rychle. Skoro nikdy jsme nehráli o záchranu, většinou to byla tak půlka tabulky,“ sumíruje Suchánek. I díky jeho výkonům netrvalo dlouho a mladý mančaft se znovu přestěhoval o patro výš. Historický postup se odehrál v roce 2011. A velký podíl na něm mělo angažování trenéra Juraje Šimurky, který dnes působí jako asistent ve Slavii. „Byl u nás půl roku, což bylo poměrně zásadní období. Ale pod ním jsme ještě nepostoupili, to se povedlo až o sezonu později,“ vzpomíná Šnajder s tím, že právě kvalitní kouč je pro úspěch nezbytný. „Pan Šimurka nás hodně pozvedl po všech stránkách.“

Fakt, že 1999 Praha založila parta studentů, znamená, že klub nemá za zády žádného sponzora, a tudíž musí hráči rozpočet lepit z vlastních zdrojů. „Nesponzoruje nás žádná městská část, nemáme za sebou žádnou tělovýchovnou jednotu ani třeba Sokol. Všechno získáváme přes spřízněné subjekty, třeba ▶

1999 PRAHA

Rok založení: 1999 ■ **Vývoj názvu klubu:** 1999 Praha ■ **Úspěchy:** účast v I. A třídě, nikdy žádný sestup ■ **Současnost:** I. A třída, skupina A ■ **Počet týmů:** dva týmy mužů („A“ – I. A třída, skupina B, „B“ – II. třída), starší žáci

vzniku a dnes v něm vykonává funkci sportovního ředitele.

Následovaly pokusy o sehnání areálu, kde by klub mohl hrát své domácí zá-

postoupit do II. třídy. „Kluci se trochu vykopali a kádr se dobře doplnil,“ vysvětluje Michal Suchánek. „Hlavně to bylo díky tomu, že přišli kvalitní hráči.

DOMA? DĚKANKA I KRČ

Klub 1999 Praha byl ve svých začátcích tak trochu kočovným mančafem. Domácí mače hrál nejdříve v Dubči, pak se přesunul na Děkanu a „B“ tým hraje pro změnu v „sesterské“ Krči. Během zimy pak hráči trénují i na umělce na Kačerově. Vlastní areál je dnes spíš už jen zbožným přáním.

Za pronájem hřiště musí pochopitelně platit. „Nikdo nám nedá nic zadarmo. Ale na Děkance nám to vyhovuje stejně jako v Krči, kde trénujeme a běčko

hraje zápasy,“ krčí rameny předseda Andrej Šnajder, který zpětně trochu lituje, že se na začátku milénia s kolegy nepokusil získat vlastní areál.

Dnes už je totiž zřejmě pozdě. „Je to těžké. Tehdy, když to mělo smysl, jsme byli moc mladí. Mohli jsme investovat do areálu a pronajímat ho, čímž by se nám peníze vrátily. Jenže ve studentském věku jsme na to neměli sílu ani peníze,“ vysvětluje šéf. „Je to v hloubi duše náš sen, ale museli bychom vydělat hodně peněz,“ usmívá se Michal Suchánek.

STADION DĚKANKA

Název: Sportovní areál Děkanu ■ Adresa: Děkánská vinice 1987/5, 140 00 Praha – Nusle ■ Dopravní spojení: 5 minut pěšky od stanice metra Pražského povstání ■ Počet hřišť v areálu: jedno travnaté hřiště

Další variantou je převzít hřiště po klubu, který bude kvůli finančním problémům ochoten ho „pustit“. „Takových týmů v Praze pár je. V takovém případě bychom nemuseli investovat miliony,

ale jen nějakou menší částku,“ přemítá Suchánek, který je se spoluhráči na Děkance spokojený. „Je tam dobré zázemí, i když tráva poslední dobou už není v úplně dokonalém stavu.“ ■

Radost z fotbalu klukům chybějící zázemí nebere.

firmy, ve kterých pracujeme. A část peněz samozřejmě vybíráme na příspěvcích,“ vysvětluje předseda.

Právě Andrej Šnajder je společně s dvojčaty Tomášem a Lukášem Kačenovými a Ivanem Procházkou jediným, kdo v klubu vydržel od jeho úplných začátků. „Martin Macourek jakožto první předseda oddílu má už jen formální funkci čestného prezidenta klubu. My jsme tu od plenek až dodnes, což je podle mě docela slušný výkon,“ usmívá se.

POSTUP? MOŽNÁ ČASEM

Jak vidí šéfové klubu jeho budoucnost? „Dopředu moc nekoukáme. Je nám většinou kolem třiceti, takže ještě pár let to na téhle úrovni zvládneme. A až budeme staří, můžeme jít do bčeka, které jsme vlastně kvůli tomu založili,“ směje se Suchánek. „Máme v kádru i mladší kluky, nejmladší je ročník 93. A někteří z nás už vychovávají další generace fotbalistů,“ dodává s úsměvem předseda.

Klub, který během své krátké historie vstoupil do povědomí pražské fotba-

lové veřejnosti, nebyl loni daleko od postupu do přeboru. „Hráče na to máme. Kopou za nás kluci, co mají zkušenosti z divize, dokonce i z druhé ligy. Ale řekl bych, že nedostatkem tréninkové morálky je ten přebor zatím nad naše síly. Možná bychom ho ukopali, ale museli bychom se pořádně pochlapit,“ vysvětluje Suchánek. „Je otázka, jestli za každou cenu postoupit a pak se trápit na dně tabulky. Myslíme koncepčně, takže posun nahoru bude možný až ve chvíli, kdy budeme schopni přebor udržet,“ dodává.

Zakladatel a předseda Andrej Šnajder by se přeboru nebránil, ale je podle něj zbytečné tlačit na pilu. „Přebor bych si přál, ale až časem. Navíc vrchol první třídy je podle mě podobně kvalitní jako spodek přeboru,“ přemítá.

V I. A třídě jsou tedy hráči 1999 Praha spokojeni. Mančafť šlape, funguje v něm skvělá parta a dobrá atmosféra. K absolutnímu štěstí chybí jen fakt, že klub nemá vlastní areál. Snění o vlastním hřišti však zřejmě bude trvat hodně dlouho, ne-li navěky. ■

Na to, že vše postavili na zelené louce, funguje klub na hřišti i mimo něj.

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ TAKÉ NAJDETE NA:
www.facebook.com/fotbalpraha

PROFESE

RADŠI JSEM NOHAMA PEVNĚ NA ZEMI

ZÁLOŽNÍK DUBČE PAVEL ŠTĚPÁNEK MÁ NA STAROSTI PRACOVNÍ PLOŠINY

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

Ač se vyučil na automechanika, osud ho zavál jiným směrem. Nahoru. Doslova. PAVEL ŠTĚPÁNEK z Čechie Dubče totiž pracuje ve firmě, která má na starosti vše, co souvisí s pracovními plošinami. Sám si párkrát vyzkoušel, jaké to je vystoupat na nich do výšky několika desítek metrů, a možná i proto je vděčný, že dnes je jeho práce spíš kancelářského typu a on může být nohama pevně na zemi.

Ve firmě Rothlehner, která prodává, pronajímá a vyrábí pracovní plošiny, je Pavel už deset let. Předtím si po škole stihl dodělat strojařskou nástavbu, následně se „dovyučil“ jako výtahář. V hlubokých šachtách si tak osahal, jaké to je pracovat na místech, kde pod vámi zeje hluboká propast. „Ale u výtahů to nebylo nijak hrozné. Plošiny jsou v prostoru, máte tam vítr, výkyvy, což opravdu není nic moc,“ prozrazuje s úsměvem.

STO METRŮ NAD ZEMÍ

Pracovních plošin je více druhů. „Bud' jsou tažné za vozidly, nebo přímo na nákladních autech, elektrické nebo dieselové, ramena nebo teleskopy... Je toho hodně, podle toho, kam se potřebujete dostat. Pak se samozřejmě liší podle výšky, do které dokážou vystoupat,“ vysvětluje Pavel Štěpánek s tím, že nejvyšší plošina, se kterou přišel do styku, se „vyšroubovala“ do neuvěřitelných sto metrů. „Zkuste si představit auto, které zvedne teleskop do sto metrů a lidi tam nahoře na plošině pracují,“ krouť hlavou.

Sám práci „v oblacích“ nevyhledává. „Sice jsem začínal v terénu, ale neumím si představit, že bych dlouhodobě létal někde po plošinách,“ vysvětluje. „Když jsem dělal servis a musel vyjet třeba do třiceti metrů, pokaždé jsem se bál. Radši jsem u židle a nohama pevně na zemi,“ směje se. „Naposledy jsem byl ve výšce patnáct metrů a kývali se mnou

PAVEL ŠTĚPÁNEK

- Věk: 36
- Profese: prodejce a technik pracovních plošin
- Klub: Čechie Dubče
- Pozice: záložník

ze strany na stranu, jestli se to převrátí. To opravdu moc nemusím,“ chechtá se. Během let byl Pavel jako „servisman“ donucen pochopit základy techniky, hydrauliky i elektroniky. „Je to hodně široký záběr, od všeho musíte znát trochu. Dnes se sice už servisem v terénu nezabývám, ale základy ještě pořád mám, asi bych zvládl něco opravit,“ přemítá.

Jeho hlavní pracovní plac je dnes na židli. Řeší faktury, prodej dílů, vytváření nabídek, radí zákazníkům, přijímá reklamace, komunikuje s partnery a klienty. „Vyhovuje mi to. Jednoho dne bych sice v podobném oboru rád podnikal, ale to chce počáteční kapitál, který zkrátka nemám. Navíc mám rodinu a dostavujeme dům, takže je to v nejbližší době nerealné. Ale třeba to někdy vyjde, zkušeností jsem už za tu dobu nabral dost.“

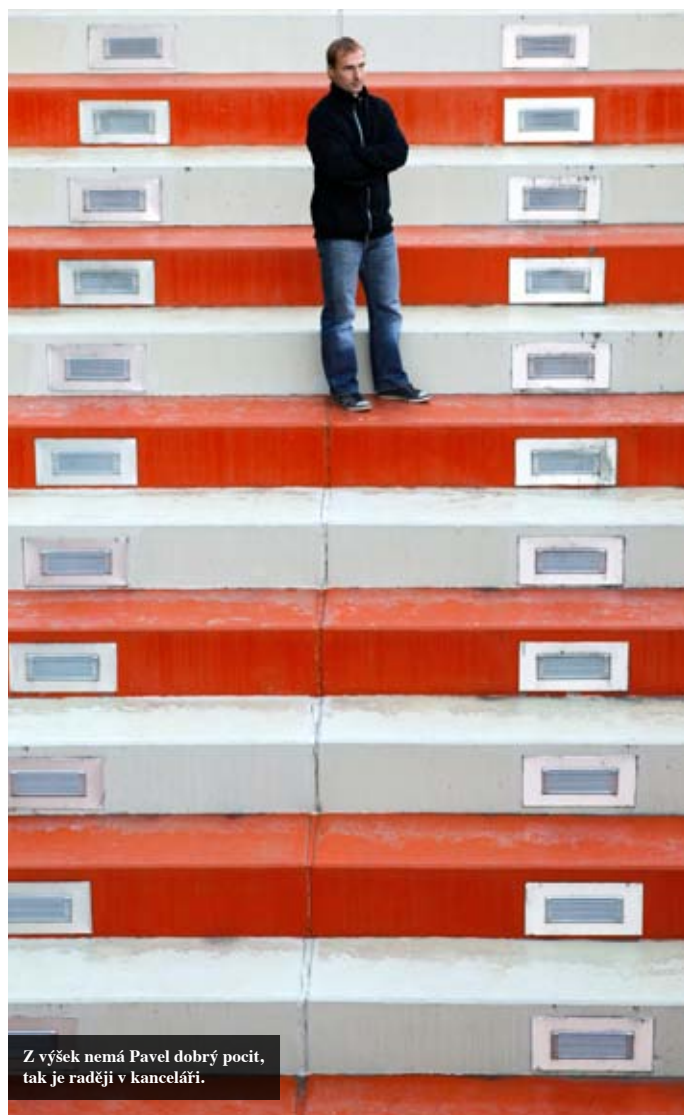
Pavel Štěpánek je ranní ptáče, dobrovolně si zvolil začátek pracovní doby ▶

Štěpánek v dresu Dubče

BEZ STUDENTŮ

Tým Čechie Dubče se tak trochu vymyká zaběhnutým pravidlům. Zatímco v řadách většiny klubů se najde spousta studentů, tady tomu tak není. „Nejsem si jistý, ale myslím, že u nás už žádný nehraje. Jedině bývalí studenti,“ přemýšlí Pavel Štěpánek a jmenuje profese třech svých spoluhráčů. „Záložník Jakub Peterka dělá ve firmě PHD, kde má pozici s názvem media banner. Další záložník, Jakub Kafka, má v autopůjčovně a servisu Icar na starosti obchod a marketing a k tomu dělá správce vozového parku. A třeba Václav Plecitiš je IT konzultant.“

Z výšek nemá Pavel dobrý pocit, tak je raději v kanceláři.

na šestou hodinu. „Vstávám okolo půl páté, ale nevedí mi to, jsem zvyklý. Navíc když jedu na kole, musím vyběhnout z postele ještě dřív, abych se vyhnul ranní dopravní špičce. Jezdit ráno mezi auty je divočina, kolikrát se bojíte o život,“ svěčuje se s tím, že o jeho probouzení se starají i jeho potomci. „Mám roční dceru, do toho třiletého syna, který křičí, takže budíček je zajištěný.“

USMĚŘŇUJE SPOLUHRÁČE

Kancelářská práce s relativně brzkým koncem šichty Pavlovi vyho-

vuje i proto, že má dost času na fotbal. V Čechii Dubče tak nemá problém stíhat všechny tréninky a zápasy. „Zvládat to. A třídu, kterou hrajeme, není problém. Máme totiž jen dva tréninky, ostatně jako většina týmů, což není problém skloubit s prací,“ vzkazuje.

V Dubči kope šestým rokem, předtím hrál dlouhá léta za Kyje. „Jiné kluby jsem nepoznal. V Kyjích jsem byl od mala a do Dubče jsem pak přestoupil kvůli kamarádům, kteří tam hráli. Mám totiž fotbal jako zábavu a chci ho hrát s kluky, se kterými pak můžu třeba popít,“ vysvětluje muž, který si v Ky-

jích zakopal i přebor. „Ale moc rozdíl to není. Fotbal šel na nižších úrovních obecně trochu dolů, dneska v A třídě kvalita moc není. Spousta nepřesností a zbrklostí,“ myslí si střední záložník. Dnes platí za zkušeného hráče, který má na bedrech i občasné korigování mladších spoluhráčů. „Člověk se snaží je uklidňovat a říkat jim, že to nemusí za každou cenu hned kopat dopředu. Přece jen už jsem s věkem rozvážnější, takže občas zkouším měnit rytmus hry, usměrňovat ty mladší kluky,“ popisuje hráč, který býval kapitánem, ale pásky se vzdal. „Nebavilo mě pořád chodit za

rozhodčími a bavit se s nimi. Radši jsem se těchhle povinností zbavil.“

Co se fotbalové budoucnosti týče, Pavel chce hrát tak dlouho, dokud to půjde. I když by radši hrál jen zápasy, tréninky ho moc nebaví. „Musím se do nich rok od roku víc a víc přemlouvat. Ale jenom zápasy, to holt nejde,“ prohlašuje. Aby si s Dubčí znovu zkusil zahrát v přeboru, není podle něj nereálné. „Ambice na postup máme pořád, jinak by to ani nešlo. Ale tenhle rok se to asi nepovede. Ale kdybychom postoupili, musel by se mančaft radikálně změnit, potřebovali bychom kupu nových hráčů,“ myslí si. ■

INZERCE

Právě vychází

NEJSTARŠÍ ČESKÝ
SPORTOVNÍ ČASOPIS!

GÓL jen za 15 korun!

Fotbal je o gólech, GÓL je o fotbale!

gól

FOTO MĚSÍCE

MUSÍME SI POMÁHAT

Takhle nějak vypadá ukázková spolupráce! Na hřišti Motorletu bylo třeba opravit síť, a protože rozhodčí by musel být urostlý basketbalista, aby to zvládl sám, poprosil o pomoc gólmana hostujícího Vyšehradu. Přiložit ruku k dílu samozřejmě nebyl vůbec žádný problém...

FOCENO: 5. ŘÍJNA 2013 BĚHEM DIVIZNÍHO DERBY MEZI MOTORLETEM A VYŠEHRadem

AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST.

ATRAKTIVNÍ WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

www.fotbalpraha.cz

zima 2013 | 2014

široký výběr zájezdů za sluncem i na lyže

**NAVŠTIVTE NAŠE PRAŽSKÉ
POBOČKY:**

Vodičkova 25, 110 00 Praha 1, tel.: 221 592 592, vodickova@alexandria.cz
Španělská 2, 120 00 Praha 2, tel.: 221 466 466, info@alexandria.cz

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

// ZDE
CHYBÍ
VÁŠ
DRES!!!

ExtraFotbal.cz

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ **NIKE**.

// NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!

INFORMUJTE SE NA ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

// NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

ExtraFotbal.cz

FOOTBALLMANIA, A.S.

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / **MAIL:** ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

WWW.EXTRAFOTBAL.CZ